Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

ŢĂRILE DIN ESTUL EUROPEI SE MIŞCĂ RAPID SPRE SOCIAL DEMOCRAŢIE, NU SPRE DREAPTA DOUĂ PĂRERI, LA ACEEAŞI PROBLEMĂ

pag. 5

ZIAR ANTI-SISTEM

ACTUALUL PREŞEDINTE AMERICAN SCRIE O NOUĂ PAGINĂ ÎN POLITICA INTERNAŢIONALĂ A LUMII

pag. 8

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: Dumitru BOŢILĂ ● Anul XII - Nr. 335 - 24 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● 22 noiembrie - 5 decembrie 2016 ● 2,5 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil"

MOTIV PENTRU PREŞEDINTELE IOHANNIS DE A-ŞI IMPLEMENTA POLITICA PĂGUBOASĂ PENTRU DEMOCRAŢIE - „PARTIDUL MEU, GUVERNUL MEU, PARLAMENTUL MEU"

pag. 13

MÂNDRIA DE A FI SLUGĂ

pag. 24

EDITORIAL

ALEGEREA NOULUI PREŞEDINTE AMERICAN ŞI „UNDA DE ŞOC POLITIC" PENTRU ROMÂNIA

Pe scena constelaţiei politicii mondiale, la data de 8 noiembrie 2016, în America, a apărut "un nou Luceafăr" politico-economic care, din punctul majorităţii cetăţenilor conştienţi ai lumii, va modifica esenţial mersul politicii , dar mai cu seamă al economiei, culminând în final cu o nouă abordare a "mecanismului militar". Acesta din urmă, deşi a stat în umbra politicului şi a economicului, a fost cel care a asigurat supremaţia Americii asumându-şi fără nicio îndoială, principiul "America... America... peste tot". Sigur că acest principiu a fost bine marcat de Hitler atunci când şi-a impus politica agresivă sau o agresivitate politică nemaiântâlnită în istorie, materializată prin Germania... Germania... peste tot! În schimb, nu putem trece peste originea actualului ales preşedinte Donald John Trump, care, în sângele lui, pulsează sânge de german. Cei care mai cunosc procesele biologice, ştiu sigur că indiferent câte generaţii trec, geneza sau gena omului, se transmite din generaţii în generaţii. Citind de pe Internet unele date privind viaţa şi activitatea viitorului preşedinte al SUA, putem spune fără să greşim, că acesta are în sângele său "gena" de schimbare esenţială a lumii. Primele mesaje date de viitorul preşedinte SUA, aminteşte de primele principii care dominau poporul german: casă, copii, biserică. Ce însemnătate au aceste îndemnuri? Înseamnă că viitorul preşedinte va fi un naţionalist convins care va apăra familia, iar din rândul familiei, deasupra, stă biserica ca un stâlp important al apărării integrităţii spirituale a naţiunii. Domnia sa, a făcut multe afirmaţii, unele voalate, pentru a nu deranja puzderia de naţioanlităţi care „au năvălit" asupra Americii, în dorinţa de a se îmbogăţi. În acest fel, America nu mai este o ţară cu populaţie de origine americană, ci un fel de conglomerat de popoare din care se desprind „grupurile afro-asiatice", numărul mare de imigranţi mexicani, încât populaţia majoritară americană se află într-un mare pericol.

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 18 43 9 6 20 3

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

A venit timpul să fim un popor unit!

Acest mesaj a fost printre primele enunțate de viitorul președinte al SUA, şi sigur este faptul că problema numărul 1 a Americii o reprezintă lipsa de unitate a „conglomeratelor de etnii" care şi-au stabilit domicilii permanente sau temporare. Sigur este faptul că Donald Trump, deşi este un mare miliardar, reprezintă stânga americană, altfel de stângă pe care noi o cunoaştem. Acest lucru a reieşit din câteva nuanțe date în discurs precum: grijă față de bătrâni şi pensionari. Este singurul preşedinte din lume care a cinstit eforturile înaintaşilor deveniți pensionari. Imediat după acesta, a amintit necesitatea „revoluționării infrastructurii". Un alt mesaj este reprezentat de sprijinirea puternică a statului, pentru „familia tradițională", stabilită de Dumnezeu, iar asertiunile politice imporatnte au continuat. Domnul preşedinte Trump, aminteşte alegătorilor că la lucrarea programului său au stat alături eminenți oameni politici şi economişti, iar alături de ei, în staff au fost cooptați şi peste 200 de generali. Această exprimare dovedeşte fără echivoc importanța pe care o dă armatei naționale a Statelor Unite. Numai că această abordare nu mai doreşte să fie o abordare agresivă, pentru cucerirea de alte state prin forță armată, cum s-a întâmplat în îndepărtații ai invaziei din Indochina şi în 1990, cea din Kuveit. În continuare, nu i-a uitat nici pe importanții oameni care lucrează în serviciile secrete, care vor trebui să aibă o altă abordare a politicii externe Americane. Sigur, este prea devreme să tragem o concluzie privind direcțiile pe care „imprevizibilul preşedinte al SUA", acesta le va urma. Putem doar să speculăm că el are o altă abordare a politicii militare şi externe a Americii, datorită modului în care s-a extins țara, angrenate în foarte multe conflicte în lume, păguboase pentru America. America nu are forță umană să stăpânească lumea. În aceste condiții, viitorul preşedinte credem că va îmbunătăți relațiile cu cea de-a doua superputere a lumii, Rusia, că va încerca să micşoreze zona de influență americană în Europa, iar Rusiei îi va da locul ei după cum veți vedea în discursul său Trump nu a pomenit niciodată China. Aceasta înseamnă că pe termen scurt China nu reprezintă o amenințare la siguranța SUA, iar America trebuie să se îngrijească în primul rând de țările de pe Continentul American: Argentina, Brazilia, Paraguay, Uruguay şi celelalte țări neglijate în ultimii 50-60 ani de stafful de la Washington. În aceste țări, americanii au „pâine albă de mâncat", începând cu bogățiile subsolului şi terminând cu vegetația luxuriantă. Atunci, trebuie să targem concluzia că interesele Americii s-au extins prea mult, neglijând vecinii tradiționali. Este posibil ca Trump să nu manifeste un interes prea mare pentru marii magnați evrei care au dictat în ultimii 50 de ani o politică greşită în conflictul dintre evrei şi palestinieni. De aceea, am considerat necesar să dăm publicității câteva date privind viața şi activitatea viitorului preşedinte american, aşa cum le-am primit prin mijlocul de informare public, Internetul.

Biografia lui Donald John Trump

S-a născut la 14 iunie 1946, Queens, New York, este Preşedintele ales al Statelor Unite ale Americii, care va fi învestit în funcție la 20 ianuarie 2017. Este investitor şi om de afaceri american, vedetă de televiziune, om politic şi autor de cărți de literatură motivațională. În 8 noiembrie 2016 a fost ales preşedintele Statelor Unite ale Americii, câştigând campania electorală împotriva contracandidatei sale Hillary Clinton. Preşedinte şi CEO (director general executiv) al companiei The Trump Organization, o companie imobiliară americană. Trump este, de asemenea, fondatorul Trump Entertainment Resorts, companie ce operează numeroase cazinouri şi hoteluri din întreaga lume. Este gazdă şi coproducător al emisiunii TV Ucenicul (en „The apprentice"), lansată în februarie 2004 de NBC. Donald este al patrulea din cei cinci copii ai lui Frederic Trump, un bogat investitor imobiliar stabilit în New York City, care l-a şi influențat în viitoarele afaceri. După absolvirea şcolii de business Wharton School a Universității din Pennsylvania, în 1968 s-a alăturat companiei tatălui său, The Trump Organization.

Părinții şi bunicii

Donald John Trump s-a născut la 14 iunie 1946, în cartierul Jamaica din districtul Queens, unul dintre cele cinci districte ale oraşului New York. Părinții lui Donald, Fred şi Mary, au avut cinci copii, din care Donald era al patrulea: Maryanne născut în 1937, Fred Junior în 1938, Elizabeth în 1942, Donald în 1946 şi Robert în 1948. Fratele mai mare al lui Donald, Fred Junior, a murit în 1981 la vârsta de 43 de ani din cauza alcoolismului, acest eveniment tragic l-a determinat pe Donald să evite să încerce consumul de alcool sau să fumeze. Donald Trump este de origine germană din partea tatălui său şi de origine scoțiană din partea mamei sale; toate cele patru bunici ale lui Donald s-au născut în Europa. Tatăl său, Fred Trump (1905-1999) s-a născut în Queens, părinții lui fiind din Kallstadt, Germania, şi a devenit unul dintre cei mai mari dezvoltatori imobiliari din oraşul New York şi de pe Coasta de Est a SUA. Mama lui Donald Trump, Mary Anne Trump (născută MacLeod, 1912-2000), s-a născut în Scoția (în satul Tong de pe insula Lewis) şi a venit în SUA în 1930, la vârsta de 18 ani. Fred şi Mary s-au întâlnit în New York şi s-au căsătorit în 1936, stabilindu-se împreună în Queens. Unchiul său John G. Trump, profesor la Massachusetts Institute of Technology în 1936-1973, a fost implicat în cercetări militare, inclusiv în dezvoltarea radarului pentru aliați în cel de al doilea război mondial, el a participat la proiectarea primelor generatoare de raze X folosite în radioterapie care au crescut speranța de viață a pacienților cu cancer, iar în 1943, Biroul Federal de Investigații l-au solicitat ca să examineze documentele şi echipamentele lui Nikola Tesla după moartea acestuia într-o camera din hotelul New Yorker. Bunicul lui Donald a fost Friedrich Trumpf, care a emigrat în Statele Unite în 1885 şi şi-a schimbat numele său în Frederick Trump; el s-a îmbogățit în perioada goanei după aur din America deținând restaurante şi hoteluri în oraşe prospere şi pensiuni, din zona oraşului Seattle, Statele Unite, şi regiunea Klondike, Canada; după moartea sa soția sa Elizabeth şi fiul lor Fred au preluat afacerile în "Elizabeth Trump & Son". Dacă bunicul lui Donald a început afacerea familială, tatăl său Fred a fost un adevărat magnat imobiliar din New York, şi a acumulat o uriaşă avere familială care a transmis-o fiului său. Donald Trump a spus că este mândru de originea sa germană; el a participat în calitate de mare mareşal în 1999 în parada germano-americană Steuben din oraşul New York. Drumpf, numele ancestral al familiei, s-a schimbat în Trump în timpul războiului de treizeci de ani din secolul al 17-lea. Donald Trump nu a ştiut întotdeauna că avea origini germane şi a crezut că era suedez, pentru că se pare că tatăl său a ascuns originea sa din cauza ascensiunii nazismului în Germania, care a creat o imagine proastă a germanilor în SUA. Mass-media germană a relatat că unii locuitorii din Kallstadt "sunt ruşinați" datorită asocierii lor cu Trump, iar proprietarii casei în care a trăit în primii ani de viață bunicul său Frederick Trump au scos imobilul la vânzare, preferând să se mute undeva unde „nu vor mai fi hărțuiți de media în propria casă" după alegerea lui Donald Trump ca preşedinte.

Activitate de dezvoltator

Începând cu renovarea Commodore Hotel în Grand Hyatt, alături de familia Pritzker, Donald a continuat cu Trump Tower din New York şi cu multe alte proiecte rezidențiale. Trump se va extinde, ulterior, în sectorul transporturilor aeriene (cumpărând rutele Eastern Shuttle), şi cazinouri în Atlantic City, inclusiv Taj

Mahal Casino, a familiei Crosby, pe care l-a falimentat. Această expansiune, atât personală cât şi în afaceri, a dus la îndatorare. Mare parte din ştirile despre el, de la începutul anilor '90, mediatizau problemele sale financiare, aventura extraconjugală cu Marla Maples, fapt ce a dus la divorţul de prima lui soţie, Ivana Trump. Situaţia sa financiară şi faima au cunoscut o renaştere spre sfârşitul anilor '90. În 2001, el a terminat construcţia Trump World Tower, un turn rezidenţial de 72 etaje, vizavi de sediul ONU. De asemenea, a început construcţia Trump Place, un complex de clădiri de-a lungul râului Hudson. Trump deţine, în prezent, câteva milioane de metri pătraţi de proprietăţi din Manhattan şi rămâne o figură majoră în domeniul imobiliar în Statele Unite şi o mare celebritate pentru expunerile sale proeminente în mass-media. Conform topului Forbes al miliardarilor lumii, Donald Trump se situează pe poziţia 488, cu o avere estimată la 2 miliarde de dolari americani. Donald Trump la începutul anilor 90 a vrut să cumpere Casa Poporului (actualul Palat al Parlamentului), pentru a o transforma în cel mai mare cazino din lume, dar oferta sa a fost refuzată

Alegerile prezidenţiale din Statele Unite din 2016

A câştigat preşedinţia Statelor Unite ale Americii în urma alegerilor prezidenţiale din 8 noiembrie 2016.

Cărţi publicate

* Trump: The Art of the Deal
* Trump: The Art of Survival
* Trump: The Art of the Comeback
* Trump: Surviving at the Top
* Trump: How to Get Rich
* The Way to the Top: The Best Business Advice I Ever Received
* Trump: Think Like a Billionaire: Everything You Need to Know About Success, Real Estate, and Life
* Trump: The Best Golf Advice I Ever Received
* Why We Want You to Be Rich: Two Men - One Message - în colaborare cu Robert Kiyosaki

Exemplul Donald Trump pentru România

Ce era de întâmplat s-a întâmplat. Iar ce era de întâmplat era chiar faptul că gestul populaţiei Regatului Unit de separare de Uniunea Europeană putea şi trebuia să se întâmple: votanţii din Statele Unite ale Americii au ales să se manifeste pentru verticalitatea propriei administraţii, desprinsă de chingile unor globalităţi închistatoare. Unii spun că reuşita copilului vitreg al republicanilor americani, omul de afaceri Donald Trump, este un luptător împotriva sistemului şi tocmai de aceea a reuşit. Numai că acest discurs este propriu, e bine să se ştie, doar politrucilor (oameni politici, oameni de media, cozi de topor) din România. Donald Trump nu are cum să fie antisitem pentru că el trăieşte într-o ţară în care sistemul politic şi administrativ este indubitabil cel mai democratic din lume şi care asigură oricărui cetăţean largi posibilităţi de dezvoltare personală. În acelaşi timp, sistemul acela american i-a favorizat lui, omului de afaceri Donald Trump, rampa de profit din afaceri pe teritoriul propriului său stat, condus de sistemul existent şi favorizant oricărui om întreprinzător. Donald Trump, care nu s-a implicat niciodată exclusiv doar în politică (şi poate deloc până la actuala campanie electorală) a sesizat, însă, poate înaintea altora dar cu aplombul de a da în vileag faptul că există pericolul virtual al curentului globalizant, curent ce sapă uneori subtil, adesea cu violenţă la suveranitatea de orice fel al oricărei administraţii. Ori tocmai asta nu poate suporta un om de afaceri de talia pe care şi-a dovedit-o el, talie ce-i permite să nu respecte limitele unor discursuri cu o pură limbă de lemn şi a ieşit în lumea politică, sub umbrela Partidului Republican, cu franchețea omului care nu şi-a propus ca ţel al vieţii lui să trăiască dintr-o carieră politică. Înclin să cred că Donald Trump a intrat în politică mai mult pentru a-şi satisface un simplu moft, el nevenind în postura de candidat, postură tradiţională în SUA, din administraţie. Detaşat de viaţa politică şi navigând cu succes prin rigorile tradiţionale ale administraţiei americane, Donald Trump şi-a zis că este momentul să atragă atenţia societăţii politice americane, vieţii economice americane că transferarea către multinaţionale a unei mari părţi din economia proprie statului american (în goana după profit şi, deci, după mână de lucru ieftină) poate aduce mari prejudicii pe termen mediu şi lung societăţii americane în ansamblul ei. Scăderea alarmantă a numărului locurilor de muncă din interiorul Statelor Unite, precum şi afluxul de emigranţi nu puteau fi pe placul omului care şi-a dezvoltat afecerile şi care şi-a acumulat averea în propria-i ţară. A intuit că protestul său nu se poate dezvolta decât în sânul curentului intern republican şi, deşi fără trecut politic în acest partid (ca de altfel în niciunul altul) s-a înscris în lupta politică pentru alegerile celei de a patruzecişicincea administraţie, ca un copil vitreg al acestui partid, cu orientări mai mult de stânga şi conservatoare. Discursul său politic, oarecum libertin şi extravagant, a adus în atenţia poporului american o serie de realităţi ţinute, într-un anumit fel, sub un „diplomatic” obroc şi neexplicat, simplu şi cu adevăr, masei electoratului intern. Sinceritatea discursului său, aparent extravagantă, a deschis interesul clasei medii şi defavorizate şi a deschis apetitul căutării răspunsurilor pentru multiplele nemulţumiri sociale existente dar nemanifeste cu aplombul posibil unei lumi în care libertăţile sunt lăsate să se exprime în toate planurile. Pedalând pe dominaţia multinaţionalelor ce se înstăpânesc în peisajul economic american şi demascând interesele ascunse şi antipopulare ale elitei bancaro-financiare, Donald Trump a câştigat de partea sa pe americanul de mijloc şi pătura defavorizată a societăţii americane cărora le-a ridicat vălul de pe ocultele surse ale unui pericol iminent ce pândeşte societatea americană în ansamblul ei. Pe americanul de rând nu l-au speriat, şi nici nu i-au exacerbat angoasele, afirmaţiile candidatului republican care ameninţa cu ridicarea unui zid care să izoleze Statele Unite de Mexic, locul pe unde se revarsă valul de emigranţi cu cohorta lor de probleme sociale şi economice. Transformarea acestui liber discurs într-o posibilă manifestare a unei tendinţe de extremă-dreapta este, după părerea mea, o falsă problemă, Donald Trump fiind doar un simplu patriot american. Numai că, legile globalismului, care încearcă să se impună cu orice preţ, nu permit manifestări de patriotism, acestea fiind germenii unor piedici în aplicarea principiilor pentru care militează tezele iluminaţilor ce-şi propun conducerea lumii dintr-un singur centru ocult, fără religie şi fără Dumnezeu, fără sentimente şi fără viaţă umanitară.

Donald Trump – un nou Kenedy?

Ori, discursul lui Trump prin care acesta a promis redarea măreţiei Americii şi readucerea în propria ţară a locurilor de muncă (câştigate acum, de multinaţionale, aiurea în lume unde preţul orei de muncă este derizoriu şi de unde profitul pleacă prin off-shoruri departe de visteria SUA) a readus speranţa cetăţeanului american care simte din ce în ce mai des şi mai mult că averea statului său se risipeşte în lume. Printre altele, prin eforturi militare, nu toate aducătoare de profit americanului de rând ci, mai de grabă, destabilizării relaţiilor SUA. L-a făcut pe cetăţeanul american să înţeleagă

(continuare în pagina 4)

(urmare din pagina 3)

pericolul transformării SUA în paznic neplătit sau prost plătit pentru interesele altor state aflate departe de propriile-i fruntarii şi pentru interese iluzorii. În ce ne priveşte, ca ţară care de după 1989 nu vedem în America decât limanul totalei libertăţi şi ca singură forţă care să ne asigure echilibrul şi securitatea, alegerera neconformului republican Donald Trump în calitate de cel de al patruzecişicincelea preşedinte al SUA trebuie interpretată cu calm şi fără efuziuni, dar şi fără sperieturi de bau-bau. Într-o anumită măsură Donald Trump poate fi simbolul, valabil şi pentru noi, readucerii în conştiinţa omului de rând a sentimentului de patriotism. Un patriotism echilibrat şi conştiinzator că numai prin noi şi cu noi ne putem păstra fiinţa naţională, ne putem revendica din trecutul neamului şi în continuarea strămoşilor a căror existenţă ne dă multe motive de mândrie şi ne crează multe obligaţii pentru viitor. Donald Trump este omul care, prin chiar nonconformismul său, ne aduce aminte că nimeni nu ne poate asigura securitatea dacă noi înşine nu ne obligăm să ne-o asigurăm. Este pentru a nu ştiu câta oară când, prin intermediul acestui hebdomadar, insist că nimeni nu ne poate apără mai bine puţina sau mai multa avere pe care o avem decât noi înşine. Pentru mine este de neconceput ca să plătim pentru a ne asigura paza şi securitatea. Trec în fiecare dimineaţă pe la poarta a două unităţi militare şi, în locul tradiţionalelor santinele ostăşeşti văd civili, oameni ai nu ştiu cărei societăţi de pază şi protecţie. Mă întreb, de fiecare dată şi nu-mi pot da răspunsul, cum poate o oştire care nu se poate apăra pe sine să poată asigura paza şi protecţia unei ţări, unui trecut istoric, unei existenţa naţionale.

Noul preşedinte american este un mare naţionalist pentru ţara sa

Alegerea lui Donald Trump ne mai atrage nouă, românilor, atenţia că ne-am înstrăinat cu mult prea multă uşurinţă întreaga industrie naţională, întregul sistem financiar-bancar. Ne mai aduce aminte că, subjugaţi principiilor globalismului, ne înstrăinăm cu criminală inconştienţă teritoriul ţării prin vânzarea pământului, a pădurilor, a bogăţiilor subsolului. Sub lozinca fariseică potrivit căreia nu ia nimeni pământul la spinare şi să fugă cu el aiurea în lume, ne înstrănăm pe nimic mari zone şi teritorii naţionale. Ce folos că pământul rămâne la locul său dar sub altă proprietate încât constaţi că eşti străin în propria ta ţară. Ba, mai mult, aşa cum am mai relatat într-un trecut eseu, o firmă italiană a recurs la decopertarea, de pe o suprafaţă cumpărată, a stratului vegetal pe care cu avionul, cu trenul, pe apă şi pe uscat l-a transferat în propria ţară pentru a fertiliza aridul pământ italian. Dacă numai recăpătarea sentimentului de patrie şi patriotism le vom câştiga prin alegerea lui Donald Trump în America şi tot vom putea spune că acţiunea poporului marelui stat de peste ocean a fost şi este una benefică pentru noi ca ţară şi ca popor. Poate că, rememorând discursul său electoral (nici nu mă mai interesează dacă era sincer sau fariseic, important este că prin el a reuşit să-şi atragă simpatia şi, poate, încrederea propriului popor) ne vom trezi şi noi la alte sentimente şi nu vom mai trata cu superficialitate sau chiar cu bagatelizare şi cu persiflare a unor noţiuni precum patriotism, muncă şi obligaţii sociale. Pe de altă parte, să nu uităm că noi, ca ţară, am simţit sprijin şi bună colaborare, în ultimele trei sferturi de veac numai în perioade republicane aflate în fruntea administraţiei americane. Să rememorăm, fie şi selectiv şi nu exaustiv: Richard Nixon a fost primul preşedinte în funcţiune al Americii care a vizitat România (1969) într-o vizită la nivel înalt. Un an mai târziu, preşedintele statului România era primit cu onoruri de stat la Casa Albă. Ca urmare, în 1971 România era primită în Acordul General de Tarife şi Comerţ (GATT), iar în 1972 ţara noastră adera la Fondul Monetar Internaţional. Un alt preşedinte în exerciţiu la Casa Albă şi care a vizitat România a fost tot republican, Gerald Ford (1975), vizită în urma căreia România a obţinut, din partea SUA, clauza naţiunii celei mai favorizate. În contra partidă, sub administraţia democratului Ronald Reagan relaţiile dintre România şi SUA au cunoscut o înrăutăţire. Să nu uităm că alt democrat, Clinton, ne-a exclus de la planul de extindere NATO, scoţându-ne din primul val, pe noi şi pe vecinii noştri bulgari. Vizita de consolare pe care ne-a făcut-o în 1997 nu a avut darul decât să-i „gâdile" pe cei ce s-au simţit mângâiaţi părinteşte pe creştet. Intrarea României în NATO s-a făcut abia sub o nouă administraţie republicană, cea a lui George W. Bush urmare vizitei acestuia la Bucureşti, aureolată de un superb curcubeu. De altfel, şi instalarea scutului antirachetă de la Deveselu este tot o acţiune republicană americană, în cea de a doua etapă a administraţiei Bush junior. Să nu uităm, de asemenea, că în cele două mandate deţinute la Casa Albă, democratul Barack Obama nu a găsit nici motivaţia şi nici timpul de a vizita România despre a cărei poziţie pe glob nu prea cred că ştie ceva, dar pe care a folosit-o ca pe generatoare de carne de tun pentru interese care nu aparţin în nici un fel României şi poporului ei.

Familia este, în viziunea lui Trump, lucrul cel mai important

Într-o argumentaţie ceva mai vulgară îmi permit să cred că pentru poporul american ar fi fost poate prea mult ca în aceeaşi generaţie să producă două premiere istorice şi anume ca, după alegerea ca preşedinte al Statelor Unite a unui personaj de culoare să aleagă un preşedinte de sex feminin, (Hillary Clinton) deschizând o nouă epocă în istoria de aproape două secole şi jumătate de independenţă. Luaţi însă această supoziţie doar ca pe o glumă. Ce este însă deranjant este că, lătrătorii de profesie de la noi au început glăsuiri de Casandră precum, vezi Doamne, reuşita unui om anti-sistem va încuraja şi la noi şi în Euriopa, partidele antisistem. Că Donald Trump nu este un personaj antisistem abia că am încercat să explic. Dar care este la noi partidul antisistem? Cel al lui Nicuşor Dan? În ce fel este acest USR un partid antisitem, poate explica vreunul din aceşti aşa zişi analişti politici? Dacă a fi un permanent Ghiţă Contra înseamnă a fi antisietem, atunci da, USR este un partid antisitem. Dar, atenţie, un Ghiţă Contra nu poate niciodată uni, el fiind conceptual un factor dezbinator. Pe de altă parte, acest antisitem se declară un fervent susţinător şi chiar protector al preşedintelui Johanis care, în cei doi ani de când ocupă fotoliul de la Cotroceni n-a făcut măcar un semn că s-ar afla în avangarda protecţionismului poporului român şi al românismului în general. Recent, domnul şi doamna antisitem (Clotilde Armand) au provocat aducerea premierului tehnocrat, Daniel Cioloş în propriul lor fief pentru a-i declara ritos întreaga sustinere. Păi să acorzi sprijin unui guvern şi unui premier care n-au adus nici măcar o rază de speranţă pe fruntea poporului român este, în concepţia lor, antisistem, trebuie să fie pentru alegătorul român şi un semnal de alarmă pentru că, în acelş timp este şi anti patriotic.

Semantic chiar, a fi antisitem înseamnă a fi proprietarul altui sistem. Pe modelul unei foste formaţii muzicale româneşti care se intuitula chiar aşa, Formaţia Fără Nume, făcându-şi însă din asta un nume. Vă mai amintiţi de frumoasa formaţie FFN? Cam aşa şi cu acest USR - antisistem. Ne aflăm deja în plină campanie electorală. E bine să ne adăpăm creator din exemplul pe care ni l-a furnizat Donad Trump, „neortodoxul" republican victorios. Şi să preluăm chintesenţa acestui exemplu: patriotism, demnitate naţională, progres economic, pace socială. Celelalte nonconformităţi sunt doar pată de culoare şi viaţă particulară. România are nevoie mai mult decât de aer de pace socială, mai mult decât de lună de progres economic şi mai mult decât de viaţă, de patriotism pentru a ne asigura existenţa pentru vecie în concertul umanităţii.

VICTOR VERNESCU

Nimeni mai presus de lege

“Ala... Iacta... Est”... Zarurile au fost aruncate la Washington

ŢĂRILE DIN ESTUL EUROPEI SE MIŞCĂ RAPID SPRE SOCIAL DEMOCRAŢIE, NU SPRE DREAPTA DOUĂ PĂRERI, LA ACEEAŞI PROBLEMĂ,

Importanta mişcare petrecută recent în SUA, prin alegerea unui alt tip de preşedinte, după aproape 60 de ani, va marca o cotitură esenţială în peisajul politic al Europei, unde Germania, timp de 25 de ani a făcut jocurile politice. Că o fi bine sau o fi rău, doar viitorul politic care se va desfăşura cu mare rapiditate, va demonstra realitatea. După o confruntare dură în Republica Moldova, aflată încă sub “prerogativele” pactului ribentrop-molotov de care clasa politică românească, dar şi politicienii moldoveni nu suflă o vorbă. Numai că, istoricii şi situaţia reală a confurntărilor politice din Rusia, Ucraina, Moldova, nu o pot trece sub tăcere cum în realitate s-a făcut în campania electorală. Rusofonul Igor Dodon a câştigat, în condiţiile în care, în Basarabia, 60% din populaţie, cu precădere dintre Prut şi Nistru, este de origine română. Numai că, greşeala clasei politice româneşti de la Bucureşti, care a acordat fără discernământ cetăţenia românilor basarabeni către România, a creat în afara unei mari confuzii o depopulare a Republicii Moldova de populaţia de origine românească, ceea ce a convenit Rusiei. Trebuie precizat faptul că populaţia de origine rusofonă a fost invitată să lucreze în Rusia, iar noi, cei de la Bucureşti, i-am invitat pe românii din basarabia să plece în vestul Europei, devenind servitorii marilor puteri Europene. Îi întrebăm pe domnii din conducerea României din ultimii 15 ani, ce au făcut pentru an opri cetăţenii basarabeni să rămână în România şi nu să plece în ţările din vestul Europei? Răspunsul este nimic.

În Bulgaria, influenţa rusească este determinantă

Deşi nu a făcut parte din pactul Ribentrop-Molotov, Bulgaria, o țară ortodoxă slavă, a cărei biserică este subordonată patriarhiei Moscovei, şi-a ales drumul spre Rusia. că o fi bine sau rău, doar Dumnezeu poate ştii viitorul acestei țări. Cert este că, Bulgaria a fost, este şi va fi rusofonă, având foarte multe legături, de la denumirile istorice de ȚARI şi ȚARINĂ şi până la obiectivele economice construite în marea majoritate cu tehnologie fostă sovietică, care probabil, vor fi continuate cu aceeaşi tehnică. Deşi în Bulgaria trăieşte o populație turcă de aproape 1 milion de cetățeni, aceştia nu au emigrat în țara de origine Turcia, cu toate facilitățile pe care le oferea granița cu această țară. Ca preşedinte în alegerile recente, a fost un cetățean energic, aflat la vârsta maturității politice şi economice, respectiv un fost militar ieşit la pensie, din funcția de comandant al aviației militare bulgare. Şi aici românii au dat greş în alegerile prezidențiale din 2014, când, în loc să aleagă un adevărat bărbat de stat, energic şi cu pregătire de conducător, a ales în funcția de preşedinte un “neica nimeni”, domn profesor de fizică dintr-o comună cu populație etnică germană. În final, obscurul primar, prin jocuri la nivel European, a ajuns preşedinte de țară fără să aibă nici cele mai elementare cunoştințe asupra modului în care se conduce o țară cum este România, în care sunt aproape 20 de etnii, având populația majoritară românească de cca. 80-85%. În aceleaşi condiții, în România îşi desfățoară activitatea peste 25 de culte religioase. România are alte nevoi, alte valențe, alte trăiri venite din negura vremurilor, care o diferențiază de celelalte 35 de state ale Europei. Bulgaria a ales. Drumul spre social democrație, nu spre o dreaptă hămesită de foamea banilor care vor ajunge în visteria marilor state din vestul Europei. De această dată, credem că banii vor contribui la bunăstarea cetățenilor bulgari care nu vor mai fi “paria Europei”, acest loc precis va fi ocupat de românii care sunt fără personalitate, fără demnitate națională. Aceasta în condițiile în care, în cursul acestui an, o parte din clasa politică conducătoare românească, s-au trezit şi au înființat partidul național intitulat “Partidul România Unită”. Rămâne şi vom vedea.

DUMITRU CÂRCENI

Alegerile au stabilit: Igor Dodon la Chişinău iar la Sofia, Rumen Radev

După cum am putut constata, la interval de numai o săptămână, lumea se mişcă. Se mişcă lumea şi avem, iată, şi direcția, dar şi sensul în care se produce această mişcare. Mai întâi a fost răsturnarea oricărui prognostic în marea putere de peste ocean, acolo unde cel ales în funcția de preşedinte nu figura decât ca posibil contracandidat şi căruia aproape nimeni nu-i acorda vreo şansă certă, imaginea lui din campanie, dar şi cea multianuală din viața lui cotidiană dezvăluindu-i o fire nestatornică, imprevizibilă, de cele mai multe ori

neacademică. Şi totuşi, sufragiul, în complicatul sistem electoral al Statelor Unite, l-au declarat câştigător în faţa democratei Hillary Clinton, personaj mult mai titrat, cu o mare experienţă în viaţa administraţiei de stat. Actualele ieşiri în stradă a unora care se consideră nemulţumiţi de rezultatul votului nu fac decât să ne arate că nimic în lumea aceasta nu este perfect. Nu obosim să spunem şi să declarăm că democraţia cea mai veritabilă este democraţia americană. Dar iată că şi acolo există o minoritate (oricum am lua-o, faptul că reprezentantul democrat s-a clasat pe locul doi, se cheamă că este o minoritate faţă de cel ieşit pe primul loc) zgomotoasă care îşi arată nemulţumirea că votul nu le-a satisfăcut dorinţele şi cer repetarea lui. Mai este asta o manifestare a democraţiei? Poate că da, dar doar în segmentul în care putem spune că într-o democraţie oricine are voie să-şi exprime propriul punct de vedere. Aşa o fi, dar acest punct de vedere, în speţa despre care vorbim, este puţin (dacă nu cumva puţin mai mult) o atitudine contrară legii, ceea ce înseamnă în afa legii, ori aşa ceva nu mai este nici democratic. Aşa dar, aserţiunea că nimic în lumea asta nu este perfect se adevereşte şi, de aceea, ar trebui să fim cu băgare de seamă pentru că s-ar putea să găsim şi pete în soare şi să abjurăm presupunând că însuşi Dumnezeu s-ar putea să aibă pete!... Dar nu faptul că o minoritate din America revendică ce legea nu permite (nu a declarat nimeni până acum că în scrutinul american s-ar fi produs ceva neregularităţi ori abateri de la lege, singurele ce ar îndreptăţii cererea de reluare a votului), ci faptul în sine, adică victoria lui Donald Trump este ceea ce trebuie să capete o explicaţie. Unii spun că victoria acestuia este o victorie antisistem. Este, după opinia noastră, o aberaţie, însuşi Trump fiind un produs al sistemului. Nu, victoria lui nu este o expresie a voinţei antisitem a cetăţeanului american. Cetăţeanul american, votantul de rând şi electorul selectat au sancţionat, prin votul acordat lui Donald Trump, greşelile pe care vreme de zece ani administraţia democrată americană le-a făcut, atât în plan intern, cât, mai ales, în plan extern. Iată care este adevărul adevărat al „surprizei" americane. Nu Trump, ci oricare altul şi nu neapărat reprezentant al republicanilor, care ar fi scos în evidenţă aceste greşeli şi ar fi prevenit alegătorul asupra pericolelor ce pot escalada viaţa oricărui american, ar fi avut succesul asigurat. În ce ne priveşte, faptul că pentru Casa Albă a fost ales un reprezentant al Partidului Republican, aşa cum am mai spus-o şi cu altă ocazie, este un avantaj, dacă ne ghidăm după cursul istoriei trecute. Problema este ca domnul Trump să dovedească, odată obiectivul de a fi ales obşinut, să acţioneze cu moderaţia pe care a afişat-o în discursul prin care şi-a adjudecat victoria. Orice exces, de orice fel, va fi rău nu atât pentru noi (am mai spus-o şi o mai spun, nu ştiu dacă preşedintele ales al Americii are habar cam pe unde vine România pe harta lumii) ci, în primul rând, pentru America însăşi. Şi iată că la numai o săptămână distanţă, în două puncte din sud-estul european se înregistrează două evenimente ce, aparent, pot fi interpretate ca surprinzătoare: atât în Bulgaria, cât şi în Republica Moldova şi-au adjudecat, prin vot popular, funcţia de preşedinte doi reprezentanţi ai curentului social-democrat, suspectaţi amândoi de apropeiri de politica Kremlinului. La Chişinău, viitorul preşedinte al Republicii Moldova este Igor Dodon, omul care nici măcar nu a ascuns că dorinţa lui este ca ţara sa să rămână în sfera de influenţă a Moscovei şi nu a curentului european. Iar victoria lui este cu atât mai importantă (pentru el şi pentru analiza viitorului Republicii Moldova) cu cât ea a fost obşinuită în faţa unui candidat care şi-a expus deschis şi fără echivoc dorinţa de a orienta susţinut ţara către Europa, către Familia Uniunii Europene. În ce ne priveşte, faptul că Maia Sandu venea din ceva structuri europene, de pe la Bruxelles, (ceva asemănător tehnocraţilor „guvernului meu", al preşedintelui Iohannis) a fost amendat de majoritatea alegătorilor de dincolo de Prut. Faptul că numai cu două zile înaintea scrutinului domnia sa a rostit o alocuţiune în limba rusă i-a făcut, se vede, mai mult rău decât bine, în capul şi mintea alegătorului apărând o întrebare cu valoare derutativă. Există multă dorinţă în Republica Moldova pentru refacerea legăturilor de suflet cu România, dar nu cred că o viitoare integrare statală este acum la ordinea zilei, nu numai pentru oficialităţile de la Chişinău, dar nici pentru cetăţeanul de pe zebră. Dacă România, în cei douăzecişişapte de ani de la desprinderea de comunism şi în cei aproape zece ani de la aderarea la structurile Uniunii Europene ar fi înregistrat o revigorare reală, un progres social şi o dezvoltare economică care să sară în ochi, atunci atracţia sa pentru cetăţeanul de dincolo de Prut ar fi fost de neînfrânt. Nu numai că România nu a crescut în niciun plan decât acelea al hoţiei, al dezordinei şi al sărăciei, dar şi firavele ajutoare pe care sub guvernarea Ponta au fost acordate şi programate, au încetat odată cu demisia acelui guvern, după ce fuseseră împiedicate să se deruleze de schimbarea preşedintelui, prin urcarea în Dealul Cotrocenilor a domnului Werner Johanis. Toate acestea mă fac să cred că votul de la Chişinău este mai mult decât un semnal de alarmă pentru Europa, este o certitudine că atracţia Moscovei este mai mare, aceasta bazându-se şi pe o istorie nu de prea mult timp apusă. Şi tot duminică 13 noiembrie, la Sofia a fost ales şi tot prin scrutin popular, preşedinte de republică reprezentantul partidului social-democrat, personajul care nu şi-a ascuns sentimentele sale pro-estice. Înfrângerea reprezentantului curentului proeuropean (aflat, de altfel, la guvernare) nu este oare tot o înfrângere a politicii granzilor europeni faţă de ţările din sud-estul european ieşite din epoca fals declarată comunistă?! Nu vreau să fac o analiză a situaţiei economice şi sociale din vecina noastră Bulgaria. Ea nu este alta decât situaţia existentă la noi. Cu ce a progresat România din 1990 până azi? Mi-e greu să spun. Poate doar cu faptul că eu, bunăoară, pot scrie acest eseu fără să mă areteze (încă) cineva. Cu ce, însă, acest fapt aduce un bine situaţiei noastre macroeconomice? Situaţie în care românul aproape că nu mai are nimic al lui ci, ca în scrierile lui Marx, doar forţa de muncă. Iar pentru că piaţa forţei de muncă este şi ea o piaţă liberă, nici cu aceasta românul nu mai poate face mare lucru, ea fiind concurată, chiar la noi în ţară, de cea sosită din China, din Pakistan şi mai ştiu de pe unde aiurea. România nu mai are nicio piaţă proprie, nici în ţară, nici în altă parte pe mapamond. Agricultura României a ajuns din nou o agricultură de subsitenţă, iar bruma de produse disponibilă pentru piaţă este respinsă de megasocietăţile multinaţionale care au împânzit rafturile nenumăratelor magazine cu produse legumicole şi agricole străine. Puternica industrie prelucrătoare a produselor agricole pe care România reuşise să şi-o construiască în cei patruzecişicinci de ani incriminaţi acum, a ajuns doar o poveste. Acelaşi lucru se poate spune despre industria metalurgică, despre industria constructoare de maşini, despre industria electrotehnică şi cea uşoară, cu toate, absolut cu toate. Moare zootehnia românească. Dispare bogăţia verde a codrilor României. Nu mai suntem stăpâni nici pe bogăţiile subsolului nostru. România, care avea o tradiţie în industria extractivă a petrolului şi a gazelor naturale, România care era o mare putere în industria de utilaj petrolier a ajuns acum să importe totul de ce ar mai avea nevoie în infimele preocupări în aceste domenii ce ne-au mai rămas, pe ici, pe colo. Oglinda aceasta succintă, deloc exaustivă, a României este ea oare menită să se constituie într-un punct de atracţie pentru cetăţeanul moldovean de dincolo de Prut? Este ea oare diferită de ceea ce s-ar putea construi ca oglindă a ceea ce este Bulgaria de azi? Pentru că, dacă privim în jur, constatăm cu îngrijorare că nici România, dar nici Bulgaria nu se mai pot compara cu... Ungaria, ca să luăm un singur exemplu. Numai că Ungaria are, de vreo zece ani, o conducre de stat care ştie să-i păstreze coloana vertebrală a Ungariei şi asta pentru că îi cunoaşte foarte bine interesele şi militează pentru a i le respecta şi pe plan intern şi pe plan extern, dar, în acelaşi timp, şi din intern şi, mai ales, din extern. După cele spuse mai sus, mai putem condamna pe cei din Republica Moldova care i-au dat votul lui Dodon? Putem să-i condanăm că n-au avut suficientă încredere în cineva venit pe aripi tehnocrate de Bruxelles?

VICTOR VERNESCU

Prin „Dictatul Iohannis"

GUVERNUL CIOLOŞ – UN AN DE DOLIU PENTRU ROMÂNIA

Încălcându-se art. 1 din Constituţie „România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil"

„Trăim momente/de înfăptuiri măreţe...". Caut compozitor care să-mi pună pe muzică de marş triumfal aceste versuri. Nu se pote să trecem în surdină peste momentul de evlavie al sărbătoririi unui an de la învestirea „guvernului meu" (al preşedintelui Johanis, nu al meu, anonimul semnatar al acestor rânduri). Profitând de făcătura de la clubul „Colectiv" din capitală, ocazie cu care batalioanele de asalt bine pregătite, permanent instruite, la timp echipate şi scoase la bătaie au creat diversiunea necesară satisfacerii poftelor personale ale unui preşedinte bolnav de narcisism şi sufocat de preaplinul de sine: înlăturarea guvernului ce nu-i era (zicea domnia sa) partener (lui, demiurgului) şi aducerea în palatul din Piaţa Victoriei a unui guvern de adunătură, cules de pe meleaguri pline de autism politic dar menit să nu deranjeze nimic din ce este rod al „gândirii mele" şi din ce este vrerea licuricilor din afară. Mă şi mir că acum, la împlinirea anului de înfăptuiri măreţe n-a apărut cu surlele de rigoare măcar subunităţi ale batalioanelor de asalt pupin.... Le-a lipsit (în mod sigur) melodia de marş triumfător pe care o solicitam eu la începutul acestor rânduri. Jur că le-o pun gratis la dispoziţie, numai să găsesc compozitorul dispus să o scrie. Dacă aplaudacii de stradă au lipsit de data aceasta, au fost, în contrapartidă, pe fază cântătorii multor gazete ori televiziuni aflate de mult în insolvenţă, de este de mirare din ce şi cu ce mai supravieţuiesc, gata pregătite să preia şi să extrapoleze bilanţul trâmbiţat de „premierul meu", „onestul" Daniel Cioloş, revendicat pe nemestecate de două partide aflate în cursa electorală. Iar tehnocratul premier, autor şi al „vizionarei" platforme de guvernare „România 100" nu s-a zgârcit la aşi încărca cu reuşite şi „înfăptuiri măreţe" acest an de guvernare, an pierdut pentru interesele intime ale ţării şi ale poporului său, dar fructuos pentru firmele multinaţionale şi cu capital majoritar străin. Pentru că, ce a ocolit să ne spună tehnocratul premier este faptul că acum, la orele sale de bilanţ, mediul de afaceri din România este afectat de o polarizare nemai-întâlnită, cred, niciodată în istoria economică a acestei ţări. Acest fapt se traduce simplu prin realitatea că cele mai mari o mie de companii generau la finele anului 2015 circa 49% din valoarea adăugată, faţă de numai 35% în anul 2008, „an de vârf" al guvernării de dreapta Băsescu-Boc. Ce nu ne-a spus premierul tehnocrat în desele prezentări ale măreţelor realizări este faptul că, în prezent, peste 70% din firmele mari ce activează în piaţa economică românească sunt multinaţionale (din comerţ, alimentaţie, băuturi ş.a.) care asigură consumul şi nu producţia. În aceste condiţii, firmele mari au toate premisele de creştere asigurate, în timp ce firmele mijlocii şi mici o duc din ce în ce mai greu şi se apropie cu paşi repezi către faliment, ceea ce înseamnă că, în viitorul apropiat, cei bogaţi vor deveni şi mai bogaţi, iar cei săraci se vor adânci în sărăcie. Şi nu este nimic ilogic în acest mers, aceasta fiind una din regulile obiective ale sălbăticiei pieţei lăsate de capul ei. Iar noi, ca popor, reprezentat ca un făcut, tot de specimene umane care numai cu grija de viitorul acestei ţări nu sunt preocupaţi, ne îndreptăm inexorabil spre destrămare, spre înstrăinare. O spun mereu că, de la Comisia Postolache şi a Documentului de la Snagov (1994) România nu a mai fost capabilă să scoată o lucrare cu cap şi coadă despre ce se intenţionează, în perspectivă. Deşi, se pare, că n-am dreptate pentru că, aşa cum afirmă într-un articol de presă doamna Daniela Ivan, „România nu duce lipsă de proiecte şi de strategii. Are chiar prea multe, 365. Oricine ajunge într-o funcţie publică începe cu o strategie fără să se mai uite dacă cea pe care o găseşte în sertar este mai bună sau nu. Problema este, mai spune autoarea, că multe sunt doar o înşiruire de de intenţii (aş spune, vezi şi Platforma domnului Cioloş, acceptată «pe ne-ve» de gureşa preşedintă a Partidului Naţional Liberal şi de membrii acestui nou competitor „anti-sistem" care numai jocurile spre binele României nu le face), cărora le lipseşte o estimare de costuri". I-aş răspunde doamnei Ivan că cele constatate de domnia sa este dovada vie a crasei lipse de pregătire a celora care ajung să dispună, într-un moment sau altul, de destinele, dacă nu ale întregului, măcar a unei părţi ale acestuia, de un anumit domeniu. Se vorbeşte cu prea multă uşurinţă despre noţiuni ale căror sensuri şi raţiuni nu sunt cunoscute.

Preşedintele Iohannis şi primul ministru Cioloş au încălcat art. 102 din Constituţie

(1) "Guvernul potrivit programului său de guvernare, acceptat de către Parlament, asigură realizarea politicii interne şi externe.....".

Trebuie precizat un lucru foarte clar, că Cioloş a ajuns prim-ministru încălcându-se Constituţia de către preşedinte, care, prin trafic de influenţă şi sub ameninţarea cu arestarea de către DNA a preşedintelui PSD – Dragnea, acesta a fost obligat să accepte un guvern fără program de guvernare care lipseşte şi acum după un an de zile, iar ţinta lui Cioloş este doar aceea de a se fi aflat în slujba companiilor multi-naţionale dominante în economia românească în peste 90% pondere economică.

Pentru a construi o strategie, bunăoară, ai nevoie în primul rând de o ţintă, de un scop. Această ţintă devine, din momentul adoptării sale, scopul către care trebuie îndreptate toate forţele. Ea devine, într-un anumit limbaj, direcţia loviturii principale către care se orientează toate planurile strategice şi se alocă toate mijloacele tactice. Or, de douăzecişişapte de ani, în afara ideii de intrare în NATO şi aderare la Uniunea Europeană România nu a mai avut şi nu mai are altă ţintă. Şi atunci, despre ce fel de strategii se poate vorbi? În afara unor acţiuni de moment cu caracter mai mult pompieristic sau reparatoriu „administratorii" României din ultimii cinsprezece ani nu au întreprins nimic încât apare ca o acţiune hazardată chiar şi ideea de bilanţ. Domnul Cioloş se laudă pe toate cărările cu onestitatea, cu cinstea şi cu verticalitatea guvernului pe care l-ar fi condus domnia sa în ultimul an. Se mai laudă cu creşterea economică înregistrată (!). Afirmă cu aplomb domnia sa cu stabilitatea macroeconomică a ţării acum, după un an de guvernare tehnocrată şi cu o stabilitate socială. Mai spune domnia sa că România şi-a recăpătat onoarea pe plan extern. (Poate cea mai mare gogomănie pe care o putea spune. Despre ce fel de onoare poate fi vorba când la noi comandă şi dispun ataşaţii şi ambasadorii marilor licurici şi nu guvernele?). Se afirmă în bilanţul premierului tehnocrat că economia a crescut de două ori în ultimul an. (Mai plastic şi cu obedienţă nemotivată, un fruntaş PNL afirmă mai poetic spunând pamfletic că „acest guvern zero a depăşit de douăorişijumătate productivul guvern Ponta. Ceea ce sugerează celor care vorbesc despre realizările zero ale guvernului tehnocrat că cifra zero se datorează necesităţii umplerii unui minus de douăorişijumătate găsită la preluarea guvernării), exemplicând, între altele, cu zero metri autostradă pentru că „a trebuit să deblocheze lucrările găsite blocate şi să repare lucrul prostfăcut înainte. Ce uită sau omite cu bună ştiinţă onestul şi cinstitul premier tehnocrat să spună este faptul că în guvernarea sa bugetul s-a afundat în deficit (3,7 miliarde lei), guvernul pe care cică l-ar fi condus domnia sa a tăiat 17,3 miliarde lei din fondurile pentru investiţii aflate în scădere faţă de sfârşitul lunii septembrie 2015, ascunde dezastrul de la fondurile europene, nu spune nimic despre deficitul balanţei de plăţi care a ajuns să crească de 2,5 ori, despre dezechilibrarea cruntă a balanţei comerciale a ţării, scufundarea în incompetenţă şi în insolvenţă a sectorului energetic şi altele, pentru a nu mă referi decât la aceste câteva „mărunţişuri". Să zicem că toate alegaţiile bilanţiere ale domnului Cioloş (cele de care se poate lega pentru a le scoate în evidenţă ca „realizări") sunt adevărate şi că anul de guvernare tehnocrată a fost un real succes. Prima întrebare care se pune este de ce a fost, în aceste condiţii, nevoie de schimbarea a nu mai puţin de zece-unsprezece miniştri într-un interval de mai puţin de un an şi cum poate asta asigura stabilitate macroeconomică?! (Ana Costea-de la Ministeriul Muncii, Aura Răducu de la Fonduri Europene, Vlad Alexandrescu –Cultură, Patriciu-Achimaş Cadariu-Sănătate, Marius Bostan- Comunicaţii, Dan Costescu- Transporturi, Adrian Curaj-Educaţie, Petre Tobă- Interne, Cristian Ghinea- fonduri europene). Dacă este să mă întrebaţi pe mine, după ce, probabil, aţi ascultat şi pe mulţi alţii ca mine, omul obişnuit de pe zebră, vă voi răspunde cât pot eu mai plastic că guvernarea aceasta tehnocrată a fost un„roz" eminamente „negru". Onestitate cu pete, sinceritate grobiană şi cinste cu cântec. Acestea sunt traduse caracteristicile cu care se înnobilează premierul şi personajele ce i-au fost puse la dispoziţie pentru păstorirea unei ţări pe care au reuşit s-o readucă într-o derivă profundă. Vorbeşte mereu premierul Cioloş despre grija faţă de situaţia socială a ţării, dar uită să spună că nimic din laudele sale nu se regăseşte în viaţa de zi cu zi a cetăţeanului de rând. Presa obedientă vorbeşte despre îmbunătăţiri aduse în domeniul taxelor, având în vedere doar reducerea unor cozi la ghişee, dar se uită despre violenţa cu care acest guvern şi premierul lui au întâmpinat propunerea legislativă de înlăturarea celor 102 taxe, unele chiar hilare, iar altele pentru care încasarea costă mai mult decât ele însele.

Cioloş şi... „Înşirând la vorbe goale... ce din coadă vor să sune"

Mai vorbeşte premierul tehnocrat despre îmbunătăţiri în salarizarea unor categorii socio-profesionale, dar nu spune nimic despre bulversarea socială provocată prin inepţiile din prevederile ordonanţelor fără număr puse pe piaţă şi care începuseră să producă efecte. Nu spune nimic despre faptul că a ţinut sub obroc o lege a salarizării unice al cărui proiect discutat cu toţi partenerii sociali i-a fost predată cu proces verbal la preluarea guvernării. Una peste alta, cum am mai spus, bilanţul acestui an guvernat de „miniştri tehnocraţi" este, mai degrabă, un an pierdut pentru istoria României. Miniştrii tehnocraţi ai domnului Cioloşi, fiecare în domeniul pe care l-a primit în custodie, aflau mai de grabă din presă şi celelalte forme media despre ceea ce se întâmplă în ţară şi în domeniul lui de activitate. Aşa au auzit despre inundaţii, despre accidente, despre polei şi vânt puternic, despre lipsa acordării subvenţiilor în agricultură, despre nemulţumirile salariale, despre nebunia din domeniul asigurărilor în transporturi, despre, despre, despre. Nu vorbeşte în bilanţul său tehnocratul premier despre dezastrul din agricultură, despre necazurile legumicultorilor şi din zootehnie unde fermierii români sunt umiliţi de multinaţionalele din comerţ care sunt preocupaţi de desfacerea pe piaţa românească a produselor din ţările lor de origine şi nu a celor din România, de am ajuns să mâncăm roşii din Grecia (!), ardei din Turcia(!), ciuperci din Olanda(!) ş.a.m.d. în timp ce produsele româneşti sunt „păstrate" până la degradare şi abia apoi puse la vânzare pentru a nu le mai cumpăra aproape nimeni. Oierii noştri ard lâna, agricultura românească nu mai produce in, cânepă, bumbac ajunse să fie neeconomice, grâul românesc este vândut pe preţ de dumping pentru a ni se întoarce sub formă de produse, industria românească de prelucrare a produselor agricole fiind aproape dispărută. Deşi 90% din producătorii şi din deţinătorii de capital din România sunt din afara ţării, toate procesele şi investigările provocate de DNA sunt numai din cele zece procente ce au mai rămas oamenilor de afaceri români. Oare chiar aşa de cinstiţi şi de curaţi să fie străinii şi aşa de spurcaţi şi de corupţi oamenii de afaceri români? Sau trebuie să dispară şi aceste zece procente româneşti şi bilanţul tehnocrat ezită să ne-o spună în clar în marea lor onestitate? Se vorbeşte în bilanţ de creşterea economică, numai că ea nu se regăseşte în bunăstarea populaţiei. Asta şi pentru că anul acesta, peste 48 miliarde lei au plecat, neimpozitaţi de statul român, în ţările de origine a multinaţionalelor şi/sau offshor-uri, o treime din PIB-ul ţării, aşadar. Aşa că-ţi vine să spui că chiar dacă această creştere a fost reală ea n-a folosit României, ci tot străinilor. În mintea mea, când ai creşteri economice ar trebui să vii cu măsuri pentru înviorarea mediului de afaceri şi îmbunătăţirea vieţii locuitorilor ţării. Numai că guvernul tehnocrat a evitat să pună, bunăoară, în operă legea dării în plată, şi-a bătut joc de situaţia salarială, a rămas pasiv în faţa diminuării drastice a numărului locurilor de muncă. Cu tupeul ce i-a şi îi caracterizează pe actualii tehnocraţi au încercat să motiveze că nu s-a putut pune în aplicare o lege a salarizării unice pentrucă, vezi Doamne, lipseşte o bază de date! O mai mare gogoriţă de adormit copiii nici că se putea găsi alta. La fel, în mod logic şi onest, trebuie judecat şi faptul că, dacă ai creştere economică nu te împotriveşti reducerii de taxe fără a da de bănuit ori că nu spui adevărul, ori că nu te interesează situaţia celor guvernaţi.

Nu vreau să-l suspectez pe onestul prim-ministru tehnocrat că banii reieşiţi din creşterea economică trâmbiţată nu se regăseşte în buzunarele contribuabililor sau în îmbunătăţirea mediului de afaceri pentru că se pierd în panotajul electoral ce mai provoacă, după cum s-a văzut, şi neficicite accidente umane. Bilanţului cu care se laudă tehnocraţii domnului Johanis şi pe care îl trâmbiţează pnl-iştii şi usr-iştii (apropo, de cine vor aceşti rătăciţi fără patrie şi fără alte principii decât propria putere şi înavuţire să salveze România?) îi scapă că în anul de guvernare au stopat orice lucrare la centura capitalei, au îngheţat avansul la lucrările de metrou pentru terminarea lucrului început şi avansarea reţelelor noi aflate în proiete definitive şi uitate prin sertare ministeriale (vezi linia până la Aeroport sau cea din Drumul Taberei până la Pantelimon) şi multe asemenea exemple. Închei cu apelul de la început: caut compozitor care să pună pe muzică de marş triumfal măreţele înfăptuiri tehnocrate întru binele străinilor şi uitarea naţiei române. În final, cred că ce se potriveşte cel mai bine pentru strădaniile domnului Cioloş sunt cuvintele lui Giovanni Papini, care spunea, citez, „Nu există înălţimi prea mari, ci numai aripi prea scurte".

N.B. Giovanni Papini a fost un jurnalist, eseist, critic literar, poet şi romancier italian.

VICTOR VERNESCU

Oare se va schimba ceva în politica “Iohannistă”?

ACTUALUL PREŞEDINTE AMERICAN SCRIE O NOUĂ PAGINĂ ÎN POLITICA INTERNAŢIONALĂ A LUMII

Stimaţi cetăţeni ai Statelor Unite şi americani de pretutindeni

“Mişcarea noastră este despre înlocuirea unui Sistem, a unui Establishment defect şi corupt, cu un nou guvern controlat de tine, poporul american. Establishmentul de la Washington, precum şi corporaţiile financiare şi de mass-media care îl finanţează, există pentru un singur motiv: pentru a se proteja şi pentru a se îmbogăţi pe ele însele.

Pentru Establishment sunt mii de miliarde de dolari în joc în aceste alegeri. Establishmentul din Washington e în parteneriat cu cei care controlează pârghiile puterii din Washington, precum şi cu interesele speciale de la nivel mondial, iar aceşti oameni nu au deloc intenţii bune în minţile lor. Campania noastră reprezintă o adevărată ameninţare existenţială pentru ei aşa cum ei nu au mai văzut niciodată înainte. Campania noastră nu este pur şi simplu o altă alegere ce se petrece o dată la patru ani. Aceasta este o răscruce în istoria civilizaţiei noastre, care va stabili dacă sunt sau nu, noi oamenii revendicăm controlul asupra guvernului nostru. Establishmentul politic, care încearcă să ne oprească acum, este acelaşi grup responsabil pentru tratatele noastre dezastruoase de liber schimb, pentru imigraţia ilegală masivă şi pentru politicilor economice interne şi externe, care au sângerat ţara noastră uscată. Aceasta este o luptă pentru supravieţuirea naţiunii noastre. Şi aceasta va fi ultima noastră şansă ca să o salvăm. Această alegere va stabili dacă suntem o naţiune liberă sau dacă avem doar iluzia democraţiei, dar suntem, de fapt, controlaţi de o mână mică de interese speciale la nivel mondial, de o mână mică de interese speciale care se ocupă cu fraudarea sistemului, iar sistemul nostru este fraudat pentru ca ei să câştige mereu. Aceasta este realitatea, voi ştiţi asta, ei ştiu asta, eu ştiu asta, şi aproape întreaga planetă ştie asta. Maşina lui Clinton este în centrul acestei Structuri de Putere. Am văzut în acest prim set de documente WikiLeaks, cum Hillary Clinton se întâlneşte în secret cu băncile internaţionale pentru a complota şi pentru a distrugere suveranitatea SUA, în scopul de a îmbogăţi aceste puteri financiare globale, de a-i îmbogăţi pe prietenii ei cu interese speciale şi pe donatorii ei. Sincer, ea ar trebui să fie închisă pentru ceea ce a făcut. Cea mai puternică armă desfăşurată de Clinton este mass-media corporativă, presa. Să fie clar un singur lucru, mass-media corporativă din ţara noastră nu mai este implicată în jurnalism. Ea reprezintă acum un interes politic special şi nu este cu nimic diferită de orice lobby-ist sau de orice altă entitate financiară cu o agendă politică total dedicată, iar ordinea de zi pe care o propagă nu mai este pentru voi, ci este pentru ei înşişi. Orice persoană care contestă controlul lor este considerat sexist, rasist, xenofob. Ei vor minţi, şi vor spune minciună după minciună, iar apoi, ei vor face chiar mai rău decât atât. Ei vor face tot ceea ce este necesar. Familia Clinton sunt infractori, amintiţi-vă. Acest lucru este bine documentat, iar Establishment-ul care îi acoperă s-a angajat să-i protejeze printr-o masivă muşamalizare a activităţii lor infracţionale petrecută pe scară largă la Departamentul de Stat şi la Fundaţia Clinton, în scopul de a-i păstra pe Clintoni la putere. Ei ştiau că vor creşte cu fiecare minciună cu care vor da în mine, în familia mea şi în cei dragi mie. Ei ştiau că nu se vor opri de la nimic, pentru a încerca să mă oprească. Cu toate acestea, eu am luat cu bucurie pentru voi, toate aceste curele şi săgeţi. Le-am luat pe spinare pentru mişcarea noastră, astfel încât ţara noastră să devină din nou a noastră.

Am ştiut că această zi va sosi şi că este doar o chestiune de timp. Şi am ştiut că poporul american se va ridica deasupra ei şi va vota pentru viitorul pe care-l merită. Singurul lucru care poate opri această maşină coruptă sunteţi voi. Singura forţă suficient de puternică pentru a salva ţara noastră suntem noi. Singurii oameni destul de curajoşi pentru a vota eliminarea acestu Establishment Corupt, sunteţi voi, poporul american. Marea noastră civilizaţie a ajuns la un moment de răscruce. Oameni buni, eu nu am nevoie pentru mine ca să fac acest lucru, credeţi-mă. Am construit o mare companie şi am avut o viaţă minunată. Aş fi putut să mă bucur acum pentru mine şi familia mea de fructele şi de beneficiile succeselor în afaceri ale întreprinderilor mele. Aş fi putut să mă bucur în linişte de toate acestea în loc ca să trec prin acest spectacol de groază al minciunilor, al decepţiilor şi al atacurilor rău intenţionate, un spectacol pe care nimeni nu şi l-ar fi putut imagina. Fac asta pentru că această ţară mi-a dat atât de mult şi pentru că mă simt atât de puternic încât acum e rândul meu să dau înapoi ţării pe pe care o iubesc. Fac asta pentru oameni şi pentru mişcarea aceasta şi vom lua înapoi această ţară de la ei şi o vom reda din nou vouă şi vom face America Mare din Nou”.

DONALD TRUMP

Sub conducerea liderului Mircea Dogaru, a avut loc

MARELE MITING AL PENSIONARILOR CIVILI ŞI FOŞTI MILITARI, DIN FAŢA GUVERNULUI, ÎN DATA DE 14 NOIEMBRIE 2016

Federaţia Naţională UNIREA a Pensionarilor din Romania organizează un miting antiguvern, marţi la orele 10.00 în Piaţa Victoriei, pentru a protesta împotriva opoziţiei Guvernului faţă de Proiectul noii Legi a pensiilor. În buna tradiţie a CNSC, domnul preşedinte Dumitru COJANU ne solicită sprijinul. Vă reamintim faptul că acest Guvern al marii trădări naţionale, impus prin lovitura de stat de agenţii Soros, şi-a început misiunea în contextul manifestaţiilor organizate de aliaţii nostri, Federaţia Oierilor de Munte, la Parlament şi de noi înşine în Piaţa Victoriei. Am cerut atunci Guvernului "Cioroş" să se legitimeze, ţinându-şi promisiunile legate de: noua Lege a salarizării unitare; noua Lege a pensiilor; a 13-a pensie; abrogarea Art. 40 din OUG nr. 57/2015 şi a OUG nr. 95/2014, crearea a noi locuri de muncă, etc. Guvernul nu numai că şi-a încalcat promisiunile dar, în plină perioadă de creştere economică declarată, ia măsuri de austeritate, distruge sau vinde ultimele structuri productive de stat din domeniul strategic, nu accesează fonduri europene şi se străduie ca orice ban ce se produce în România să ia calea străinătăţii. Pentru toate acestea vă chemăm pe toţi cei disponibili, marţi 15 noiembrie a.c. la orele 10.00, în Piaţa Victoriei, să ne ţinem promisunea făcută Ţării, în urmă cu un an: să-l conducem pe Cioloş împreună cu toţi agenţii lui, nu spre fotoliul de prim-ministru, ci spre aeroportul Otopeni cu bilet numai dus. Vremea este prielnică! Spre disperarea tuturor marilor asasini economici mondiali, sponsorul lui Hillary Clinton, George Soros, a fost zdrobit în SUA de naţionalistul Donald Trump. A venit timpul, ca şi în România, agenţii lui Soros, deja dezavuaţi în Israel, Germania şi Ungaria, să fie scoşi în decor cu toţi ciocoşii, nicuşoridanii şi clotildele lor. Basca pseudoanaliştii politici şi teleastii care i-au servit pe cei ce nu ne permit să trăim ca români şi europeni în România, până în noaptea alegerilor, spre patru dimineaţa, când şi-au dat seama că au pupat fundul care nu trebuia. Vă garantăm că serviciul de slugi care a scos în decor Alternativa Naţională şi alte forte patriotice, astăzi regretă pentru că urmează decontul. Epoca Ciolos-Iohannis s-a terminat, ca şi Uniunea Euro-germana! Veniţi, aşadar, la mitingul organizat de seniorii nostri care dau fiilor şi nepoţilor, întru apărarea drepturilor la viaţă ale românilor, adevăratul exemplu de responsabilitate civică. În mod deosebit îi aşteptăm pe rezerviştii din M.Ap.N. din Bucureşti şi Ilfov cărora aceeaşi ticăloşi, care au torpilat Legea pensiilor militare de stat prin infestarea OUG nr. 57/2015, le mai dau astăzi o lovitură – nerestituirea, concomitent cu celelalte două Case Sectoriale de Pensii, a sumelor abuziv reţinute. Fiecare categorie socio-profesională are obiectivele sale. Toate la un loc sunt obiectivele naţiunii şi numai toţi la un loc putem învinge! În Unire stă puterea! Jos Ciolos! Afară cu trădătorii! Trăiască România!

PREŞEDINTELE SCMD
COL. (R) DR. MIRCEA DOGARU

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperaţiei)
Relaţii la:
- *Mobil: 0741-335962; 0733-390136*
- *Tel: 0348-401072*
- *Fax: 0348/401938*
- *Email: reflector_argesean@yahoo.com*

O VIAŢĂ DEDICATĂ VITICULTURII - DR. ING. EC. ION PUŞCĂ - OENOLOG

I. Administrator - Director General
S.C. „Casa Vinului - Dr. Puşcă" S.R.L., localitatea Făclia, judeţul Constanţa
II. Administrator - Director General
S.C. „Domeniile Viticole-Dr. Puşcă" S.R.L., comuna Peştera, podgoria Murfatlar, judeţul Constanţa

Curriculum vitae - Extras -

• Locul şi data naşterii
18 decembrie 1941, localitatea Satu-Nou, Panciu, judeţul Vrancea.
• Starea civilă: căsătorit.
• Studii în România:
- Liceul „Ioan Slavici" — Panciu (1955 -1959)
- Şcoala „Tehnică postliceală de Petrol-Chimie", Oneşti (1959 - 1961).
- Facultatea de Horticultura, Iaşi (1961-1966).
- Facultatea de Comerţ, Bucureşti (1970 - 1975).
- Studii postuniversitare de Oenologie, Iaşi (1976 - 1977).
- Studii postuniversitare de Comerţ Exterior, Bucureşti (1984 - 1985).
- Doctor în Oenologie, Universitatea Craiova (1972 - 1977) conducător ştiinţific: Prof. Ştefan C. Teodorescu.

• Studii în străinătate:
-Franţa: 1974 - 3,5 luni, 1983-1 lună, 1987- 1 lună, 1991- 1 lună, 1992- 3 luni
-Italia: 1979 - 1 lună
- Spania: 1981 - 1 lună

• Evoluţia profesională:
- Şef al Complexului de Vinificaţie de la întreprinderea Agricolă de Stat Panciu (actual S.C. Veritas Panciu S.A.), Judeţul Vrancea, 1966-1988.
- Director General al întreprinderii Vinexport Focşani (S.C. Vinicola Focşani S.A.), Judeţul Vrancea, 1989-1991.
- Oenolog expert -Ministerul Agriculturii, 1991 - 1992.
- Expert la Direcţia de Promovare a Exportului şi de Cooperare Economică Internaţională - Ministerul Agriculturii, 1993 -1994.
- Director al Departamentului de Cooperare şi Relaţii Internaţionale — Federaţia Patronatelor Agricole din România, 1994 — 2003.
- Director Relaţii Internaţionale al societăţii viticole S.C. Veritas Panciu S.A., Judeţul Vrancea, 1994 - 2007.
- Administrator -Director General S.C. „Casa Vinului - Dr. Puşcă" S.R.L., începând cu anul 2002.
- Administrator -Director General S.C. „Domeniile Viticole — Dr. Puşcă" S.R.L., începând cu anul 2007.

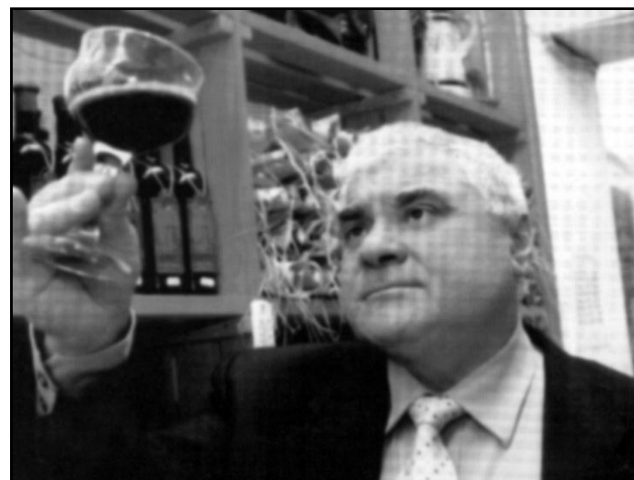
• Inovaţii:
Introducerea tehnologiei de preparare a vinului spumant în podgoria Panciu, în perioada 1968 - 1970, autorul „Vinului spumant de Panciu" (Certificat de inovator nr. 3/1970).

• Titluri academice:
- Membru Corespondent al Academiei Italiene a Viei şi Vinului - Italia, 1982.
- Membru al Asociaţiei Oamenilor de Ştiinţă - România, 1989.
- Membru al Academiei Internaţionale a Vinului - Geneva, Elveţia, 1990.
- Membru de Onoare al Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România, 2007.

• Titluri şi distincţii ştiinţifice:
- Doctor în Oenologie, 1977- Universitatea din Craiova (Conducător Ştiinţific: Prof. Ştefan C. Teodorescu).
- Titlul de Personalitatea anului "PERSONNALITÉ DE L'ANNÉE" pentru Oenologie- Diploma şi Medalie - Paris, 1986.
- Două Premii ale Organizaţiei Internaţionale a Viei şi Vinului (O.I. V.) - Diploma şi Medalie-Paris 1987 şi Paris 2007.

• Societăţi ştiinţifice:
- Membru al Uniunii Franceze a Oenologilor-Paris, Franţa, 1980.
- Membru al Consiliului Uniunii Internaţionale a Oenologilor - Madrid, Spania, 1987.

• Titluri şi distincfii onorifice:
- « Vigneron d'Honneur » — Beaujolais, Franţa, 1987.
- « Vigneron d'Honneur » « Cru Morgon », Franţa 1990.
- Medalia de Onoare – „Intervin 090", Barcelona, Spania, 1990.
- „Cetăţean de Onoare" al oraşului Panciu, 1997.
- Marea Diplomă de Onoare şi Medalie Jubiliară - S.C. Veritas Panciu S.A., 1998.
- Diploma de Onoare şi Medalia Jubiliară - Primăria Oraşului Panciu, 1998.
- Diploma de Onoare şi Medalia Jubiliară (Basarabia şi Bucovina) - Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni, 1998.
- « Diplôme d'Honneur » acordată de l'Union des Français de l'Etranger (U.F.E.) — Paris, 2000.
- Diplomă de Onoare şi Medalia Jubiliară „Mihai Viteazu", Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni, 2001.
- Diplomă de excelenţă - S.C. Veritas Panciu S.A., 2001.
-« Diplôme d'Honneur » - Centre de Formation Professionnelle et de Promotion Agricole Beaune, Franţa, 2002.
- Premiul National Agrotop - Săptămânalul Top Business, 2002.
- Premiul « Business Press Construct », SC Business Press Grup S.R.L., Bucureşti, 2005.
- Vicepreşedinte - Club Internazzionale „Amici del Vino e Délia Vite », Italia, 2005.
- Membru al Clubului Byzantium -Cramele Halewood, Prahova, 2005.
- Premiul de Excelenţă -Cotidianul „Ultima Oră", 2005.
- Diploma şi Medalia „Ritul de York România", 2006.
- Membru de Onoare „Clubul Investitorilor 01" din România, 2006.
- Diploma Honoris Causa şi Medalia Jubiliară 1900 de ani de la încheierea războaielor daco-romane, „Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni", 2006.

- Diploma şi Trofeul de Excelenţă acordat de Consiliul pe Produs: struguri, must, vin, produse pe bază de vin şi produse procesate, 2006.
- Diploma şi Medalia „Pisanie domnească", „Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni", 2007.
- Titlul şi medalia „Cetăţean al Europei", "Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni", 2007.
- Ordo Supremus Militaris Templi Hierosolymitani-„Eques", Cavaler al Templului, 2007.
- Diplomă de Recunoştinţă şi Medalie acordată de Biserica Ortodoxă Română din Paris, 2007.

Distincţii de Stat:
- Ordinul Muncii, 1974.
- Medalia Muncii, 1974.

Alte distincţii:
- Diplomă - Camera de Comerţ şi Industrie a României, 2004.
- Premiul pentru „Cel mai bun magazin specializat" -„Casa Vinului-Dr. Puşcă", acordat la "Gala Premiilor Cornetului Tradiţional Românesc", ediţia I, mai, 2006.
- Premiul „Cea mai bună strategie de marketing" - „Casa Vinului-Dr. Puşcă", acordat la „Gala Premiilor Cornetului Tradiţional Românesc", ediţia I, mai, 2006
- Premiul „Cea mai bună strategie de marketing"- „Casa Vinului-Dr. Puşcă", acordat la „Gala Premiilor Cornetului Tradiţional Românesc", ediţia a II-a, mai, 2007.

Reprezentări oficiale pentru România:
- Membru al Comitetului Executiv al Organizaţiei Internaţionale a Viei şi Vinului - O.I.V. Reprezentant Oficial al României - Paris, 1987- 1990.
- Expert Internaţional - Organizaţia Internaţională a Viei şi Vinului - Paris, 1987 - 1990.
- Delegat oficial - reprezentant al Judeţului Vrancea la Adunarea Regiunilor Europene Vitivinicale (A.R.E.V.), 1990-1997.
- Delegat Oficial- reprezentant al judeţului Constanţa la Adunarea Regiunilor Europene Vitivinicale (A.R.E.V.) începând cu anul 2008.
- Reprezentant al României la primul Congres European al Oenologilor- Strasbourg, Franţa, 1992.

Tinerii nu trebuie să uite pentru ce s-au răsculat străbunicii lor în 1907

„RĂSCOALA DE LA 1907“, SCENARIUL PREGĂTIT DE IMPERIUL AUSTRO-UNGAR

Prin Răscoală s-a urmărit oprirea ideii de Unire înfăptuită în 1918

Cine nu a auzit de răscoală ţăranilor din 1907? Timp de mai bine de 45 de ani, regimul comunist a considerat evenimentele ca pe un exemplu elocvent al caracterului capitalismului românesc, dur şi nemilos, care a ajuns până într-acolo, încât a ordonat să se tragă asupra ţăranilor nemulţumiţi de condiţiile de muncă şi trăi. Nu întâmplător, istoricul oficial al stalinismului românesc, Mihai Roller, a strâns şi publicat în 1948, cu o repeziciune demnă de o cauză mai bună, documentele răscoalei din 1907. Tot ceea ce susţinea propaganda comunistă se afla acolo: execuţii, intervenţia armatei, cifra de 11.000 de morţi preluată din articolele lui Constantin Mille şi, în final, grozăvia ascunderii dosarelor de către însuşi regele Carol I.

Astăzi, la peste 100 de ani de la evenimente, documentele ne spun o poveste diferită de aceea cu care marea majoritate ne-am obişnuit deja. Un adevăr ascuns prea mult timp în spatele discursului oficial.

Un plan secret al Imperiului Austro-Ungar

Dacă Imperiul Austro-Ungar a avut, după 1866 (înfrângerea în faţa trupelor prusace ale lui Bismarck), un an de care să fie cu adevărat mândru şi în care să îşi retrăiască gloria, acela a fost, fără îndoială, anul 1908. Se împlineau 60 de ani de domnie a marelui împărat Franz Joseph, iar întregul aparat militar şi diplomatic al imperiului trudise din greu să îi ofere un adevărat moment de neuitat. Contele Alois Aerenthal, ministru al Afacerilor Externe al Dublei Monarhii, era unul dintre partizanii doctrinei habsburgice “A.E.I.O.U.” (Austria est imperare orbi universo – Austria trebuie să conducă întreaga lume) şi decisese că anul 1908 va deveni cel în care trebuia demonstrata valabilitatea axiomei. Planul fusese gândit încă în urmă cu câţiva ani. În primul rând, Alois Aerenthal pregătise anexarea oficială a Bosniei şi Herţegovinei, provincii pe care imperiul le administra din 1878, ca urmare a prevederilor tratatului de la Berlin. Le administra doar, căci suveranul nominal rămânea sultanul de la Constantinopol. Spre a-l împiedica pe acesta să intervină în apărarea drepturilor sale, Aerenthal a pregătit o răscoală în insula Creta şi proclamarea independenţei Bulgariei, altă componentă nominală a Imperiului otoman. Toate cele trei evenimente au avut loc aproape simultan, punându-l pe sultan în imposibilitate de a reacţiona. Bulgaria a obţinut astfel independenţa, Austro-Ungaria – Bosnia-Herţegovina, iar singurii care au plătit oalele sparte au fost cretanii, a căror răscoală a fost zdrobită, dar care, într-un final fericit, au reuşit să se unească cu Grecia (1908). A doua parte a planului conceput de Aerenthal presupunea distrugerea celor doi inamici tradiţionali ai dublei monarhii, respectiv Serbia şi Rusia. După cum era şi firesc, Serbia a respins încorporarea Bosniei-Herţegovinei, populată în special de sârbi, la Austro-Ungaria, cerând compensaţii şi protestând vehement. Acesta era exact pretextul dorit de Aerenthal. Armata imperială a înconjurat Serbia şi a ameninţat cu războiul. Belgradul a solicitat imediat ajutorul Rusiei, urmând exemplul atâtor alte acţiuni din lungul istoriei. Dar în 1908 Rusia era o ţară devastată. În anii 1904-1905, flota şi armata sa fuseseră distruse de japonezi, urmând apoi doi ani de revolte interne, finalizate printr-o revoluţie ce aruncase de-a dreptul tara în haos. Totuşi, ţarul Nicolae II (1894-1917) a încercat să intervină, dar s-a văzut confruntat cu un dur ultimatum venit din partea Berlinului şi a Vienei, prin care acestea îl ameninţau cu un atac imediat în cazul sprijinirii Şerbiei. Cauza sârba trebuia abandonată…

Astfel anul 1908 aducea şi umilirea internaţională a Rusiei, înfrângerea Serbiei şi gloria Austro-Ungariei. Adică, exact aceeaşi conjunctură care va conduce la izbucnirea primului război mondial în iulie 1914. Rădăcinile se regăseau în anul 1908.

România, piedică în gloria Imperiului Austro-Ungar

O singură neîmplinire umbrea gloria imperiului: România. Şi ea, ca şi Serbia, avea teritorii naţionale şi populaţii asuprite de dubla monarhie; şi ea visa la revanşa; şi ea ar fi trebuit umilită şi zdrobită în anul de graţie 1908. Dacă planul lui Aerenthal ar fi reuşit, atunci poate nu ar mai fi existat nici momentul 1916 şi nici Marea Unire din 1918. Dar, din fericire pentru noi, încercarea a eşuat. Interesul Puterilor Centrale faţă de România nu era de dată recentă. Iar în preajma anului 1907, el se intensificase brusc. Istoricul Karl Scheerer a observat, la rândul său, noul tip de atenţie acordat României în acest interval cronologic. O răscoală care ar fi pus puterea de la Bucureşti în imposibilitatea de a mai guverna, urmată de intervenţia, solicitată sau impusă de la Viena, a trupelor austro-ungare pentru ocuparea şi “salvarea” situaţiei în zonă. Şi astfel se distrugea orice posibilitate a României de a acţiona pentru eliberarea românilor transilvăneni.

Reţeaua de spionaj a lui Eidinger

Centrul de unde se pregătea lovitura era oraşul Cernăuţi. Aici, generalul Fischer, şeful jandarmeriei austriece, înfiinţase un birou de plasare de forţa de muncă şi bani (bineînţeles şi spioni!) în România, birou condus de un anume N. Eidinger. Acesta avea o sumară pregătire militară, iar tactica să de infiltrare a spionilor în ţara vecina se folosea de marile linii de cale ferată şi de şosele. În anul 1905, el a deschis un birou comercial în sediul hotelului Athénée Palace din Bucureşti şi a început plasarea de muncitori agricoli pe tot teritoriul României. În plus, oferea importante câştiguri arendaşilor, preluându-le produsele agricole şi livrându-le apoi armatei austro-ungare. Unele dintre cele mai profitabile relaţii de amiciţie, dar şi comerciale le-a avut cu de-acum cunoscută familie Fischer, marii arendaşi din regiunea Moldovei. Alte ţinte ale spionajului austro-ungar şi care vor juca un rol important în evenimentele anului 1907 sunt reprezentate de tagma ziariştilor, în special de Constantin Mille şi ziarul Adevărul. Spionul imperial Günther raporta în acest sens la Viena: “Afacerea ziarului Adevărul merge pe drumul cel bun, s-a operat asupra lui Mille cu mari sume”. În aceeaşi manieră se va “lucra” şi cu alte gazete, precum Universul, Epoca, ale căror “articole erau scrise” – mărturisea acelaşi Günther – “pe biroul meu”. Nu întâmplător, ele vor fi şi cele care vor lansa cifrele de 10-11.000 de morţi în tragicele evenimente. Cu alte cuvinte, până în 1907, Austro-Ungaria îşi crease o vastă reţea de spionaj şi influenţă, mergând de la periferie şi până în centru, implicând oameni politici, arendaşi, chiar şi mii de simpli lucrători, plasaţi de Eidinger în puncte considerate strategice. Reţeaua părea bine pusă la punct şi gata de acţiune. Dacă foametea ar fi condus la răscoală, anul 1904 ar fi fost momentul cel mai propice în acest sens. În schimb, în 1907 se anunţau chiar recolte bune şi anul venea, lucru extrem de important, după alţi doi cu rezultate frumoase. Cum de a izbucnit totuşi revolta?

Flămânzi, satul de unde Imperiul Austro-Ungar a aprins fitilul

Un mare arendaş, Mochi Fischer, prieten cu Eidinger, a refuzat să semneze învoielile agricole cu ţăranii săi pentru anul 1907. A amânat şi refuzat orice ofertă, până când, la începutul lunii martie, ţăranii dintr-un sat cu nume parcă predestinat, Flămânzi, temându-se că vor rămâne fără lucru şi hrana, au cerut cu violenţă semnarea contractelor. Speriat, Mochi s-a refugiat la Cernăuţi, la prietenul său, fără însă să semneze nimic şi lăsându-i pe oameni de-a dreptul disperaţi. Pericolul

(continuare în pagina 12)

(urmare din pagina 11)

lipsei de pământ, deci de muncă, era din ce în ce mai puternic. Imediat, pe miile de hectare arendate de Fischer, apar personaje ciudate, care dau de băut la toată lumea şi îndeamnă la violenţă. Atacă primăriile, posturile de jandarmi; sunt înarmaţi şi au o evidentă pregătire militară. Toate rapoartele de la Botoşani, din judeţul Neamţ, arată acelaşi lucru: indivizi din afara satelor, cu uniforme ciudate şi rute de deplasare pe linia Botoşani-Cernăuţi sunt la rădăcina tuturor atacurilor. Carol I a înţeles rapid ce se întâmpla şi, pe data de 7 martie 1907, a ordonat ca frontiera de la Suceava la Mihăileni să fie ocupată militar, pentru a împiedica infiltrările agenţilor austro-ungari. Dar era destul de târziu.

Campania mass-media din umbră

La începutul lunii martie, răzvrătirile din nordul Moldovei erau ţinute sub control şi liniştea începea să revină, când ziarul Adevărul a început o amplă campanie împotriva a ceea ce ziariştii de aici numeau "marile masacre". Titlurile vuiau: "Refuz de a ieşi la munca câmpului", "Ridicarea recoltelor cu forţa", "Se trage în ţărani".

Prefectul de Focşani, Aguletti, comunică lapidar capitalei: "Ziarele răspândesc enorm spiritul de răscoală, publicând ştiri de zvon, fanteziste, exagerate. Bineînţeles, în fruntea tuturor se aflau Adevărul şi Universul. Din acest moment apare într-adevăr şi răscoală reală, căci ziarele relatează – fals – ştirea conform căreia acolo unde oamenii au avut curajul de a se revoltă, s-au şi semnat contractele atât de dorite de ţărani şi comunitatea rurală. Şi ce nu face omul pentru un ban în plus? Chiar şi o… răscoală".

Răspândirea răscoalei

În luna martie, răscoala se extinde, pe acelaşi tipar şi cu ajutorul aceloraşi agitatori. Sunt cuprinse judeţele Iaşi, Suceava, Vaslui, Falciu, Tecuci, Neamţ, Bacău, Tutova, Putna etc. Guvernul conservator se arată incapabil de a controla situaţia. Primul ministru, "Nababul" Gheorghe Cantacuzino, a dat un ordin, cel puţin ciudat, solicitând reprimarea răscoalei "cu cea mai mare fermitate şi blândeţe". Alţi fruntaşi conservatori, precum Mihail Pherekyde, sunt de ani buni pe lista de plată a Austro-Ungariei şi deci refuza să ia vreo măsură imediată.

Două personaje au realizat însă gravitatea situaţiei: Take Ionescu şi Carol I. Primul, sesizând ciudăţenia momentului în care marii proprietari nu îşi apără deloc pământurile, fuge la rege, solicitându-i intervenţia imediată. Astfel, cei doi au provocat retragerea conservatorilor de la putere şi venirea liberalilor, sprijiniţi de Take Ionescu, pentru a pune capăt răscoalei (12 martie 1907). Pasiunea pentru şosele a spionilor creaţi la şcoala lui Eidinger a început de-acum să dea roade. Urmând liniile de cale ferată şi şoselele, răscoala s-a extins după 12 martie şi în Muntenia. Radu Rosetti îşi amintea: "oameni călări mergeau în capul bandelor, îndreptându-se spre Bucureşti, devastând, pradând, dând foc, omorând".

Interesant este ca în multe locuri, după cum arata rapoartele, "ţăranii s-au înarmat şi au apărat satul de răsculaţi". Dar în alte zone, jaful şi crima au întunecat judecata, ţăranii alăturându-se agenţilor imperiali.

Presa de la Viena, extrem de interesată de răscoala din România

De îndată ce în ziarele din România au apărut primele ştiri, mult exagerate, despre răscoală, presa vieneza n-a găsit un alt subiect mai interesant de dezbătut decât evenimentele din ţara noastră. Carol I se miră chiar într-o discuţie avută cu Alexandru Marghiloman de "depeşile fabricate la Cernăuţi cu privire la masacrele antisemite, la prigonirile evreilor… mai cu seamă Neue Freie Presse (din Viena) s-a distins prin răspândirea acestor depeşi … acest ziar a publicat toate ştirile posibile". Imediat, presa internaţională a începuta să anunţe iminenta prăbuşire a României.

Încă înaintea izbucnirii evenimentelor, la 1 martie 1907, Aerenthal ştia că va fi aici o răscoală şi cerea Legaţiei din Bucureşti o intervenţie dură. La 26 martie, după ce "intuiţia" remarcabilă a lui Aerenthal se împlinise, el anunţă "că nu poate privi cu indiferenţă răscoalele care bântuie România […] Trebuie să ne ocupăm de marile tulburări din ţara dvs., întrucât avem o graniţă comună foarte întinsă". Corpul 12 armată austriac de la Braşov a fost mobilizat, aceeaşi situaţie înregistrându-se şi în cazul celui de la Cernăuţi, pentru o intervenţie dincolo de Carpaţi. Se părea că în aplauzele Europei îngrijorate de masacrele din România, Aerenthal putea ocupa ţara.

Împăratul Franz Joseph al Austriei sprijină România

Deja planul austro-ungar devenise pentru mulţi vizibil. Carol I i-a înlăturat pe conservatori de la putere şi, un nucleu dur, în frunte cu I.I.C. Brătianu, ca ministru de Interne, şi Alexandru Averescu, la Război, a primit de la suveran autorizaţia de a pune ordine rapid în ţară. La 18 martie 1907 se declară starea de asediu pe întreg teritoriul României, urmând apoi mobilizarea generală, la care au răspuns peste 140.000 de oameni, până la data de 29 martie. De data aceasta, curgea într-adevăr sângele de care vorbeau ziarele: s-a tras cu tunul şi s-au operat aproape 10.000 de arestări.

Imparatul Franz Joseph

Curând, situaţia a început să se normalizeze şi a apărut clar că noul guvern poate ţine în mâna situaţia. Lovitura finală data planului lui Aerenthal a venit însă chiar de la Viena, din inima imperiului. Franz Joseph, împăratul Austro-Ungariei (1830-1916) nu cunoştea uneltirile sfetnicului său şi în momentul în care a aflat că se pregătea o intervenţie militară în România, a protestat vehement. Căci Carol I era prietenul său, făceau parte din aceeaşi lume şi erau de aceeaşi vârstă. În plus, regina Elisabeta se înţelesese foarte bine cu soţia împăratului, Elisabeta a Austriei. Astfel ca Aerenthal nu numai că nu a primit regeasca susţinere, ci Carol a fost cel căruia Franz Joseph i s-a adresat, într-o caldă scrisoare, felicitându-l pentru reprimarea răscoalei. Ziarele vieneze au înţeles imediat ca suveranul se exprimă în acest fel împotriva intervenţiei militare, părăsindu-l total pe Aerenthal şi susţinătorii acestuia.

Carol I a înţeles rapid cine a fost în spatele răscoalei şi a şi numit-o de câteva ori deschis: agenţia din Cernăuţi. Ca atare, pe când Brătianu şi Averescu se foloseau de arme pentru a înăbuşi spiritul răscoalei, regele român s-a adresat celor care puteau acţiona direct la sursa răutăţilor: Franz Joseph şi Wilhelm II. Împăratul austro-ungar şi-a făcut datoria. La fel şi Germania lui Wilhelm, care a anunţat imediat că nu considera necesară o intervenţie în România.

O enigmă care a tulburat generaţii

Răscoala a luat sfârşit ca prin farmec, lăsând în urma doar oameni năuciţi de cele întâmplate. O enigmă a persistat însă: de ce Carol I a solicitat lui Brătianu ca toate actele răscoalei şi ale represiunii să nu rămână în arhive? Explicaţia oficială a fost ca regele nu dorea o judecare a foştilor miniştri liberali, atunci când conservatorii vor reveni la putere. Motivul nu stă însă în picioare, căci regele interzisese deja două procese similare – al liderilor conservatori din 1871-1876 şi cel al lui I.C. Brătianu în 1888, când Alexandru Candiano-Popescu îşi aminteşte că regele le-a declarat conservatorilor că dacă persistă în intenţia de a-l judeca pe Brătianu, el va merge zilnic cu trăsura la închisoarea lui Brătianu şi îi va încredinţa guvernul, "amândoi conducând ţara de la puşcărie".

Se ştia clar că regele nu va accepta niciodată ca un guvern al lui să fie judecat şi că va alunga de la putere pe cei care îi vor solicita un asemenea lucru. Însuşi I.I.C. Brătianu, care avea tot interesul ca aceste documente să fie ascunse, a protestat în faţa regelui pentru preluarea lor. Răspunsul adevărat trebuie căutat însă în originea evenimentelor. Astfel, cunoscându-se ca perfida Austrie a fost în spatele răscoalei, rămânerea României în alianţă cu ea său alături de Puterile Centrale devenea de neconceput. Iar alianţa cu acestea, respectiv cu Germania natală, reprezenta visul etern al lui Carol. Vis care îl va duce însă în mormânt, când se va prăbuşi în septembrie 1914, în momentul în care România a refuzat să intre în război de partea Germaniei. Pentru a apăra acest vis, a ascuns regele român celebrele dosare care arătau clar că Austro-Ungaria – aliată noastră, dar şi a Germaniei – încercase desfiinţarea ţării. Iar Carol I n-a putut să accepte prezentarea unui asemenea adevăr.

SERIAL

Carnagiul de la „Colectiv“ – accident sau atentat?

MOTIV PENTRU PREŞEDINTELE IOHANNIŞ DE A-ŞI IMPLEMENTA POLITICA PĂGUBOASĂ PENTRU DEMOCRAŢIE „PARTIDUL MEU, GUVERNUL MEU, PARLAMENTUL MEU“

(continuare din numărul 334)

Confirmarea definitivă a venit când s-a putut descifra cine erau cei ce formaseră delegaţia „civică” invitată la Cotroceni pentru consultări. Nu am acceptat, în postura mea de cetăţean (fie şi de prea multe ori neluat în seamă) gestul de demisie al premierului Ponta (care astfel mi-a confirmat bănuielile că nu este copt pentru politica mare), fără a consulta nici guvernul, nici forţele politice parlamentare care îl susţineau. A fost, pur şi simplu, o capitulare în faţa celui „ce-i cerea” capul. Încât, aproape că-mi pun întrebarea dacă nu cumva şi dumnealui a beneficiat de ceva bursă Sőrős, precum cohorta gălăgioasă din Agore ca şi membrii (dacă nu toţi, atunci majoritatea) celor aflaţi în consultare la Cotroceni!!! Oricum, mare bucurie i-a produs, prin această demisie, „demiurgului şi mesianicului” preşedinte pe care, în euforia „succesului” l-a luat gura pe dinainte (deh, aşa i se întâmplă când greşeşte şi-şi ridică ochii de pe hârtie) afirmând fără echivoc că „trebuia să moară oameni pentru a scăpa de guvernul ăsta!”. Deci, ce să înţelegem, că după atâtea încercări nereuşite, domnia sa a fost nevoită să recurgă la această ultimă soluţie!? Asta a dorit să ne facă să înţelegem? Se pare că da! Pentru că, după demisionarea primului ministru şi, implicit, dizolvarea guvernului, au încetat brusc gâlcevile din piaţă şi din stradă. Mai mult, la învestirea noului guvern (făcut aşa cum a fost făcut, dar oricum, „guvernul meu”), la Cotroceni a răsunat, cu voioşie, clinchetul de cristal al paharelor pline cu şampanie, dorindu-se, se pare, să se acopere vaietele ce veneau, sugrumate, din cetăţile autohtone ale lui Hipocrat. (Probabil se consuma cu voioşie şi în avans, cota de şampanie prevăzută pentru 1 Decembrie ce urma doar peste mai puţin de două săptămâni şi când marele «iubitor» de România, democratul, cinstitul şi onestul nostru preşedinte a suspendat orice manifestare la Cotroceni, ţara fiind, nu-i aşa, după şubreda sa argumentare, în doliu!!!) Prezenţa singulară, de anul acesta, a preşedintelui pentru depunerea unei coroane şi a aprinde o lumânare la altarul constituit lângă zidul speluncei ucigătoare m-au dus, fără să vreau, cu gândul la nefericitul Rascolnicov, eroul simbol al lui Dostoievschi. Şi m-au făcut sămi plimb gândul şi la alte necazuri, la fel de greu de suportat de poporul acestei nefericite ţări, precum din ce în ce mai multele calamităţi naturale cărora autorităţile le fac cu greu faţă, nenorocirea cu accidentul auto din munţii micuţei Ţări Muntenegru, blocul distrus aproape în întregime şi definitiv de explozia unei butelii sau acumulării parazite dar provocate de gaze. În urma acestui ultim caz expus se înregistrează o serie de mari necazuri precum faptul că peste treizeci de familii au rămas, în prag de iarnă, fără locuinţe, în timp ce aceşti nefericiţi urmează să plătească în continuare rate la bănci pentru locuinţele deja nefolosibile, dar încă neachitate. Nu interesează, se pare, pe nimeni din actualele autorităţi centrale starea acestor nefericiţi. Şi pentru susţinerea lor, iată, nu a ieşit nimeni în Agora cu lozinci şi ţipete din piepturi tinere, libere şi frumoase pentru devoalarea corupţiei şi a escrocheriilor ce se petrec în reţeaua construcţiilor edilitare de azi. Şi acum, la un an distanţă de la atentatul de la Colectiv sunt, cum spuneam, mulţi, inclusiv din rândul celor direct afectaţi, care îşi menţin singurele acuze asupra „sistemului”. „Corupţia ucide” oare numai în cazul Colectiv, nu şi în construcţii, nu şi în distrugerea agriculturii, nu şi în escrocheriile din lumea bancară şi multe altele? Cu ocazia comemorărilor a unui an de la dezastru se putea trage concluzia că doar institu iile centrale, guvernul în primul rând (!), sunt vinovate. „Patronii, spuneau unii dintre cei «din stradă», au şi ei o mică vină, dar cu efecte doar colaterale”! Ciudată, foarte ciudată, nu vi se pare?, această abordare; oricum, interesantă abordare. Se uită însă, cu bună ştiinţă, din interes sau din prostia bigotă cum a acţionat atunci„sistemul” şi tocmai de aceea revin, spre aducere aminte: au fost urgent spitalizaţi peste o sută de oameni, în chiar acea noapte. Nicăieri în lume nu sunt disponibile simultan atâtea paturi. În acea noapte corpul medical din Bucureşti şi-a părăsit orele de odihnă şi s-au prezentat, din proprie iniţiativă, la unităţile spitaliceşti astfel încât nu s-a simţit lipsa acută de cadre medicale specializate. Cei ce în prima săptămână au pierdut lupta cu viaţa n-au murit din cauza mult dicutatelor bacterii din spitale. În acest scurt interval de timp bacteriile nu apucă să invadeze letal organismul uman. Se uită că doctorul Arafat a avertizat, cu flerul omului implicat şi de specialitate, încă din noaptea evenimentului că numărul celor ce vor pierde lupta se va dubla. Domnia sa nu avea, atunci când rostea acest sumbru verdict, în vedere bacteriile, ci dezastrele interioare ascunse, produse de gazele ucigaşe degajate de substanţele arse care au distrus trahee şi plămâni pe care nici Dumnezeu Creatorul nu le mai putea reface în opt zile. Nu vi se pare curios că şi acum, după un an de zile, nu se incriminează, măcar în egală măsură, faptul că la concert au fost înghesuiţi peste treisuteşaizeci de oameni (când norma maximă admisă prin autorizarea de funcţionare era de optzeci), că s-au folosit produse pirotehnice interzise pentru interior, că aceleaşi produse au fost montate defectuos, că nu se cunosc, sau nu se doreşte a se face publice: a. cine a dispus impregnarea stâlpilor şi a plafonului cu substanţe aşa zis ignifuge şi antifonice; b. ce conţineau acele substanţe; c. ce a produs rapida propagare a flăcării; d. Care a fost compoziţia gazelor emanate, cele care au provocat efecte mult mai distrugătoare pentru organism decât arsurile de suprafaţă. Înaintea spectacolului trupei Good bye to Gravity patronii, în mod fariseic, au pus afişe prin care se interzicea folosirea şi lucrul cu focul deschis, deşi ştiau de existenţa focului de artificii ce avea să se producă. De ce personal ar trebui să dispună „autorităţile”, „sistemul” perntru a verifica în mod continuu cum sunt puse în aplicare prevederile din autorizaţii? Nu cumva asta este şi treaba anchetelor după producerea unor evenimente? Nu cu verificarea şi confruntarea condiţiilor aprobate cu starea de fapt începe orice anchetă?! Se mai neglijează şi faptul că acel guvern care nu era „al meu” a asigurat plata tratamentelor în ţară şi în străinătate şi absolut toate medicamentele şi costurile pentru tratamentele de lungă durată. Este foarte sinistru ca, pe fondul unui carnagiu, provocat sau nu, să cauţi să culegi capital electoral şi politic. Zâmbetul neîngrădit (pe faţa care mai mereu se arată cu maxilare încordate) de la anunţarea «bucuriei» că «am scăpat de acest guvern» nu poate fi acoperit de întoarcerea, fie ea şi singulară, la „locul crimei”. Discursul preşedintelui Iohannis din 30 ioctombrie 2016 în care, hodoronc-tronc, a legat dezastrul de acum un an în urmă de viitoarele alegeri, confirmă cinismul luptei pentru putere, cinism pe care până şi fostul preşedinte, hulit acum de aproape toţi cetăţenii acestei ţări, reuşea să-l acopere mai cu o lacrimă, mai cu un gest de umanitate. Nu şi, după cum o arată, actualul preşedinte. Iar cei ce se ploconesc azi în scopul menţinerii în graţiile mesianice, sunt cel puţin părtaşi la acest ucigător cinism. Aşa după cum arată acest început de campanie electorală mă face să afirm, cu tristeţe, că noi, blestemat popor român, nu mai avem nici o şansă de mai bine. Poate şi pentru că „nu poţi îngenunchea un popor care se târâie”. Nu uita alegătorule, oricare vei fi, când te vei afla singur cu buletinul de opţiune în mână, să-ţi aduci aminte de înţelepciunea străbunilor care ne-au lăsat sfatul-avertisment: „fiecare doarme aşa cum îşi aşterne”. Eu nu mai am ce adăuga.

VICTOR VERNESCU

„ARTA" MANIPULĂRII DEMOCRAŢIEI LA ROMÂNI

Aceasta este democrţia

În timp ce-mi scriam eseul propriu, sub pseudonimul Pit Pit, pe rețeaua Google de comunicare, cineva scria propriile-i considerații care se suprapun în cea mai mare parte peste observațiile şi interpretările noastre. Tocmai de aceea, am simțit o reală nevoie de a difuza şi ideile „domnului" Pit Pit pentru o mai largă înțelegere.

Spuneam la început că, în România, Hillary Clinton ar fi câştigat cu 85 la sută, dar trebuie să completez: în România, miliardarul (la noi, baronul, mogulul) Donald Trump ar fi fost arestat de Kővesi, iar Iohannis l-ar fi numit imediat „penal", aruncându-l în gura ONG-iştilor aceluiaşi Sőrős! Cel mai important lucru pe care trebuie să-l învețe românii este că ambasadorul SUA nu este şeful României; ce a făcut în ultima vreme Hans Klemm în România nici nu ar fi îndrăznit cineva să încerce să facă în America!

Acolo unde tace opinia liber exprimată creşte forţa manipulării

Darurile otrăvite ale lui Sőrős au născut monştri propagandişti care sunt în stare, în schimbul gologanilor, să spună că orăcăitul broaştei este mai frumos decât glasul privighetoarei. Dacă soarta preşedintelui american s-ar fi decis în România, Hillary Clinton ar fi câştigat alegerile cu 85 la sută din voturi. Nu pentru că românii ar fi mai mult democrați decât republicani, ci pentru că noi părem mult mai dispuşi decât publicul american să ne lăsăm manipulați! În America, acest risc este infinit mai mic pentru că democrația nu se lasă atît de uşor călcată în picioare de către forțele oculte, aşa cum se întâmplă la noi! Donald Trump a câştigat fotoliul de preşedinte al SUA pentru că a înțeles vuietul popular, în care se distingea un mesaj clar: politicienilor nu le pasă de noi! Iar el, deşi este miliardar şi nu face parte din clasa politică, a avut curajul să vină cu un mesaj catalogat drept „populist", prin care anunța schimbarea paradigmei politice, în sensul că predictibilitatea, atît de trâmbițată ca fiind etalonul stabilității, trebuie să fie schimbată cu asumarea unei radicale schimbări, chiar dacă va provoca inițial un şoc puternic pe piețele financiare! Semnalul cel mai puternic dat de americani este că nu mai cred în predicțiile „analiştilor înregimentați", cei care au devenit în ultimii ani (la fel ca la noi!) portavocile politicienilor, renunțînd astfel la analizele obiective în favoarea unor contracte de PR politic în favoarea unuia sau altuia dintre candidați! În acest sens, avem un precedent recent: Brexit! Şi acum câteva luni, aceiaşi analişti spuneau că nu este posibil ca britanicii să voteze pentru ieşirea din UE, ignorând un lucru elementar: faptul că oamenii începuseră să vadă în birocrația de la Bruxelles o risipă financiară uriaşă pentru ca „Sistemul" să-şi perpetueze influența, un sistem care este din ce în ce mai depărtat de oameni şi, în acelaşi timp, din ce mai apropiat de vârful Puterii! Consecința a fost acel vot surprinzător, prin care britanicii au deschis Cutia Pandorei în întreaga Europă, care acum este obligată să-şi schimbe şi ea paradigma! Dar analizele sofisticate care o dădeau drept câştigătoare sigură pe Hillary Clinton nu au ținut cont de câteva lucruri simple care anunțau alt rezultat. De ce era, din punctul nostru de vedere, previzibil un eşec al lui Hillary Clinton, mai degrabă decît un succes al lui Donald Trump? Iată câteva argumente care nu țin atât de ideologiile sau programele politice, cât de percepția imaginii candidatului considerat favorit (aici este resortul „votului negativ", în sensul că totdeauna „favoritul" este în vizorul opiniei publice, nu „outsider"-ul):

- Hillary Clinton este soția lui Bill Clinton, iar un succes al ei era văzut ca un al treilea mandat al soțului său;
- implicarea directă a lui Barack Obama în favoarea lui Hillary Clinton a creat impresia că mandatul acesteia va fi, de fapt, un al treilea mandat al lui Obama;
- exacerbarea „feminismului" ca fiind înlocuitorul principiului competenței.

Mulți vor crede că astfel de motive sunt derizorii, însă atrag atenția că votul este popular şi este dat de oricare dintre cetățeni, deci şi de masa uriaşă a electoratului care, din diferite motive, nu are acces la analizele sofisticate, dar vrea să-şi spună părerea prin simpla exercitare a dreptului la vot! Din acest punct de vedere, principala eroare a Partidului Democrat a fost aducerea pentru prima oară în competiție a unei femei în situația în care sondajele arătau o bătălie strânsă. Astfel de experimente radicale nu se fac decât atunci când sondajele ar fi arătat că Democrații vor câştiga detaşat, indiferent de numele candidatului! Aşa cum au făcut acum opt ani cu candidatul de culoare Barack Obama. Încă un nou experiment într-un timp atât de scurt era prea mult pentru americani! Faptul că Hillary Clinton a fost percepută de electorat mai degrabă ca femeia-candidat decât ca politician experimentat a avut o importanță colosală în rezultatul final al alegerilor din SUA! De asemenea, victoria lui Donald Trump reprezintă un devastator eşec al banilor lui George Sőrős, care a finanțat şi susținut prin metodele sale specifice campania lui Hillary Clinton! După cum se vede, şi în România oamenii s-au cam prins că darurile otrăvite ale lui Sőrős au născut monştri propagandişti care sunt în stare, în schimbul gologanilor, să spună că orăcăitul broaştei este mai frumos decît glasul privighetoarei. Faptul că rețeaua lui Sőrős a împrăştiat în toată lumea, inclusiv în România!, ideea că americanul Trump este un rău imens al planetei i-a revoltat pe alegători. În SUA, o asemenea revelație a electoratului a făcut-o pe Clinton să piardă instant câteva procente, căci americanii s-au săturat de jocurile de culise ale Politicianismului şi vor ca acum cuvântul lor să fie ascultat şi să conteze!

Spuneam la început, repet, că, în România, Clinton ar fi cîştigat cu 85%, dar trebuie să completez: în România, miliardarul (la noi, baronul, mogulul) Donald Trump ar fi fost arestat de Kővesi, iar Iohannis l-ar fi numit imediat „penal", aruncîndu-l în gura ONG-iştilor aceluiaşi Sőrős! Ce ar trebui să învățăm şi noi din aceste alegeri din SUA, dacă tot ne închinăm la „licuriciul" cel mare? În primul rând, că o campanie care să se desfăşoare liber tot timpul, inclusiv în ziua alegerilor, este benefică! Ea îi ajută pe oameni să fie informați direct, prin prestația candidaților. Faptul că la noi, de vineri dimineața şi până duminică seara, nimeni nu mai are voie să facă vreo campanie, nu face altceva decât să lase terenul liber pentru forțele oculte sau serviciile secrete să se implice şi să influențeze prin mijloace discrete opțiunile electoratului! Acolo unde tace opinia liber exprimată creşte forța manipulării celor care ştiu să lucreze bine în tăcere! În al doilea rând, electoratul trebuie să înceapă să gândească cu mintea lui (aia, puțină, de la Dumnezeu, cum spunea Vitoria Lipan) şi să renunțe la „axiomele" aşa-zisei „elite" intelectuale şi politice, căci, în toți aceşti ani de la Revoluție, aceasta le-a dat mereu o lumină orbitoare, după care s-au aşezat la masa Puterii, înfruptându-se din bucate! E de ajuns să invocăm scandalul dintre Andrei Pleşu şi Traian Băsescu, ori celebra sintagmă a lui Cărtărescu („Băsescu este un preşedinte pentru alte coordonate istorice") sau scârba lui Patapievici când i se aminteşte că este „intelectualul lui Băsescu"! Asta e! Oportunismul, totuşi, nu este o calitate! Dar cel mai important lucru pe care trebuie să-l învețe românii este că ambasadorul SUA nu este şeful României, ci doar un reprezentant diplomatic al țării sale la noi în țară. După cum am văzut cu toții, ce a făcut în ultima vreme Hans Klemm în România nici nu ar fi îndrăznit cineva să încerce să facă în America! Manipulările fără perdea ale lui Klemm trebuie acum să înceteze, ca şi susținerea deşănțată a instituțiilor de forță şi decorarea şefilor acestora, astfel încât opinia publică să poată să susțină fără teamă respectarea drepturilor şi libertăților cetățeneşti! Concluzia este simplă: democrația şi libertatea sunt noțiuni care se adresează direct oamenilor şi nu au nevoie de intermediari, căci nu totdeauna sfătuitorii sunt mânați de bune intenții. Lecția americană din acest an este una simplă: POWER TO THE PEOPLE, cum spuneau cândva cei de la Beatles! Până şi profesorul IohanniSS are de învățat din ea şi să renunțe la păguboasele lui sloganuri cu „Premierul Meu", „Guvernul Meu" sau „Parlamentul Meu". Am spus de atâtea ori: Democrația este un lucru atât de simplu, câtă vreme libertatea oamenilor este respectată! Doar restul este politică! Asta s-a întâmplat acum în America, nimic mai mult. Oamenii au decis cine le va fi preşedinte şi, de mâine, se vor duce la serviciu cu sentimentul că țara asta mare şi puternică este a lor. Indiferent cu cine au votat!

PIT PIT

VINUL ŞI CANCERUL

Am fost în Elveţia acum trei veri şi am rămas surprins de cum si-au cocoţat oamenii viţa de vie pe lângă case. Explicaţia a fost aceeaşi cu cea din acest articol. Aceasta este ultima noutate în medicină, efectiv contra cancerului! Binefacerile VINULUI. Vinul este un produs miraculos pentru a omorî celulele canceroase. El este de 10.000 de ori mai puternic decât chimioterapia. De ce nu suntem noi la curent cu asta? Pentru că există laboratoare care sunt interesate în fabricarea unei versiuni sintetice care le-ar aduce imense beneficii. Gustul său este agreabil şi nu produce efectele oribile ale chimioterapiei. „Dacă aveţi posibilitatea, plantaţi o viţă de vie în grădina voastră!" Câte persoane mor în timp ce acest secret este păstrat cu invidie pentru a nu putea atinge astfel beneficiile multimilionare ale marilor corporaţii? Puteţi să consumaţi fructele în maniere diferite... Puteţi să mâncaţi pulpele, să faceţi suc, să faceţi băuturi, şerbet, patiserii, etc... I se atribuie multe virtuţi dar cea mai interesantă este efectul produs asupra chisturilor şi tumorilor. Acesta este un remediu probat contra cancerului de toate tipurile! Unii afirmă că este de mare utilitate în toate variantele de cancer! Se consideră de asemenea ca fiind un agent anti microbian cu larg spectru care controlează infecţiile bacteriene ţi cu ciuperci, eficace contra paraziţilor interni şi a viermilor, regularizează tensiunea arterială foarte înaltă şi este antidepresiv şi bolile nervoase. În Elveţia şoselele supraterane au fost înlocuite cu drumuri subterane, iar terenurile au fost date în circuitele agricole special numai pentru cultivarea viţei de vie. În Elveţia, care este ţara farmaceuticelor s-a constatat că-i mai bine pentru elveţieni să consume în mod moderat vin şi nu medicamente ucigătoare. Sursa acestei informaţii este fascinantă...Ea provine de la unul din cei mai mari fabricanţi de medicamente din lume care afirmă că după mai mult de 20 de încercări efectuate în laborator după anul 1970, extrasele au relevat că distruge celulele maligne din douăsprezece tipuri de cancer, înţelegând aici cel de colon, de sân, de prostată, de plămân... ba chiar şi de pancreas... Componentele acestei plante au demonstrat că acţionează de 10.000 de ori mai bine decât produsul Adriamycin, un drog chimioterapeutic utilizat normal în lume pentru încetinirea creşterii celulelor canceroase... şi ceea ce e încă şi mai uimitor e că acest tip de terapie şi cu extract de lămâie distruge numai celulele maligne canceroase şi nu afectează celulele sănătoase!

INSTITUTUL DE ŞTIINŢE ÎN SĂNĂTATE, LES BREULEUX, SUISSE

INFARCTUL MIOCARDIC ŞI 9 PAŞI SIMPLI PENTRU O INIMĂ MAI SĂNĂTOASĂ!

Ce s-a întâmplat cu inima ta?

Deja ştiţi că aţi suferit un atac de cord. Termenul medical este de „infarct miocardic", prescurtat ca IM. Vă oferim, în cele ce urmează, câteva informaţii care să vă ajute să înţelegeţi ce anume a cauzat infarctul miocardic (IM).

Inima

Inima funcţioneză ca o pompă. Ea are patru camere - două atrii şi doi ventriculi - ce lucrează împreună pentru a pompa sângele prin vasele de sânge în întreg organismul.

Pereţii acestor camere sunt formaţi din ţesut muscular (miocardul) numite trăsături caracteristice ce asigură relaxarea şi contracţia ritmică şi sincronizată a atriilor şi ventriculilor. Această sincronizare a activităţii cardiace asigură circulaţia sângelui în organism. Frecvenţa cu care se contractă inima este în medie de 72 bătăi /minut (frecvenţa cardiacă). Pentru a se menţine în stare normală de funcţionare, chiar şi inima are nevoie de un aport adecvat de sânge. Acest aport sanguin este asigurat de arterele coronare ce înconjoară inima. Infarctul miocardic apare atunci când una sau mai multe dintre aceste artere este blocată, împidicând circulaţia sângelui şi, prin aceasta ducând la deteriorarea unei zone din muşchiul cardiac.

Cum se blochează arterele coronare?

Cea mai comună cauză de blocare a arterelor coronare este formarea unui cheag de sânge sau tromb. De obicei, aceste cheaguri se formează acolo unde s-au dezvoltat depozite de grăsime la nivelul peretelui arterial. Termenul medical pentru aceste depozite de grăsime de la nivelul peretelui arterial este de „placă de aterom". Când placa de aterom se rupe, conţinutul este eliberat la nivelul vasului de sânge şi acest lucru determină formarea cheagului de sânge. Deci, cauza cea mai frecventă a reducerii fluxului sanguin coronarian este ateroscleroza.

Ce trebuie să facem după un infarct miocardic? 9 paşi simpli pentru o inimă mai sănătoasă!

Dacă deja aţi suferit un infarct miocardic, există riscul de a suferi un nou infarct. Important este să ştiţi că, în ultimii ani, cardiologia a înregistrat progrese remarcabile în acest domeniu şi că se pot face foarte multe lucruri pentru a reduce acest risc. Nu uitaţi că vă puteţi ajuta foarte mult chiar dumneavoastră. Cercetătorii şi medicii din lumea întreagă au identificat câtiva factori - numiţi factori de risc cardiovascular -care cresc şansele de a suferi un infarct miocardic. Dacă deja aţi suferit un infarct miocardic, cu cât aveţi mai mulţi factori de risc, cu atât şansele de a suferi un nou infarct miocardic sunt mai mari. Iată care sunt cei mai importanţi factori de risc cardiovascular care pot fi modificaţi:

* fumatul * nivelele crescute de colesterol * sedentarismul (inactivitatea fizică) * hipertensiunea arterială * obezitatea * consumul excesiv de alcool * diabetul zaharat

LITIAZA BILIARĂ – LA CINE APARE, CARE SUNT SIMPTOMELE ŞI TRATAMENTUL?

Vezica biliară (colecistul sau "fierea" popular) este un organ de mici dimensiuni, de formă saculară care se gaseşte sub ficat, cu rolul de a depozita bila secretată de acesta. Bila, produs de secretie hepatic, ajută la digestia grăsimilor. Calculii biliari pot fi compusi din colesterol şi alţi constituenţi ce se găsesc în bilă. Ca dimensiuni, pot varia de la dimensiuni milimetrice la câţva centimetri.

Ce este litiaza biliară?

Litiaza biliară reprezintă prezenţa de calculi (pietre) în interiorul vezicii biliare (colecistului) şi a cailor biliare (conducte anatomice care transportă bila de la ficat la intestin).

La cine apare litiaza biliară ?

Sunt mai predispuse la această afecţiune femeile, supraponderalii, persoanele care au antecedente familiale de litiaza, cei care au un nivel crescut de colesterol sau trigliceride, femeile care urmează tratament cu estrogeni în postmenopauza, gravidele.

Factorii favorizanţi sunt regimul alimentar dezordonat cu alimentaţie bogată în grăsimi, hipercalorica, sedentarismul, constipaţia, surmenajul.

Care sunt principalele simptome?

• Durerea este principalul simptom şi apare în regiunea epigastrică (zona stomacului) şi a hipocondrului drept (subcostal drept) şi poate iradia (se poate întinde) în spate şi umărul drept. Durerea poate apare brusc şi nu se calmeaza la incercarile bolnavului de a obţine o poziţie confortabilă, împiedică respiraţia profundă, poate avea caracter postprandial (după masă) sau nocturn şi durata variabilă de la zeci de minute la ore sau zile. Poate fi o durere intermitentă manifestandu-se ca nişte crize periodice (colica biliară) sau este continuă, nu se calmează uşor în cazul apariţiei complicaţiilor.

• Greţuri şi vărsături – de la gust amar matinal la vărsături alimentare, bilioase (verzui) care calmează într-o mare măsură durerea.

• Inapetenţa

• Febra – semn al apariţiei complicaţiilor (colecistita acută).

• Icterul, urini hipercrome (închise la culoare), scaune decolorate-semn al migrării unor calculi în calea biliară principală cu obstrucţie coledoc.

AUTOR: DR. STEFAN TUCA, MEDIC SPECIALIST CHIRURGIE GENERALĂ

UN SCRIITOR TALENTAT ŞI UN ROMAN ATIPIC

Emil LUNGEANU, „Enigma", Editura Betta, Bucureşti, 2015

Iată o carte de excepţie, despre care nu ştiu cum să scriu! Emil Lungeanu este o enciclopedie ambulantă, un rafinat ai compoziţiei, de-o inteligenţă aparte. El se informează în fiecare clipă liberă a vieţii, prin lecturi, internet sau prin dialoguri spontane cu persoane culte; are o memorie colosală şi o forţă combinatorie aparte. Astfel încât, când încearcă să scrie o nouă carte, precum „Enigma, roman asimptotic", se află copleşit de toate aceste informaţii, impresii, citate păreri celebre, la care adaugă lăstarii permanenţi ai propriilor idei, încât elaborarea fiecărei pagini este rezultatul unui efort aparte, nu doar de creativitate, ci şi de selecţie şi construcţie; din câte vrea să spună, trebuind să desprindă acel filon care să slujească mai bine temei alese, selecţie greu de înfăptuit şi nu pe deplin, spre satisfacţia unor cititori, care vor să înainteze dincolo de haina iluzorie a cuvintelor, printr-o coparticipare emoţională.

Cartea „Enigma" este un astfel de produs combinatoriu într-un mozaic strălucitor, pe care-l pot numi şi eseu şi naraţiune derutantă.

Aparent, romanul este structurat pe două trepte: "Acoperişurile oraşului", în care poţi citr despre orice, ca într-un buletin enciclopedic: întâmplări cotidiene, la zi, filosofie cultă, dar şi folclorică, astronomie, astrologie, zodiace, fragmente din istoria religiilor, ca şi cea recentă, cumva profană, întâmplări pitoreşti, printr-o legătură spontană, încât orice cititor de-o anumită factură sufletească, găseşte suficiente motive specifice acestui autor, ca să se declare pe deplin fericit şi norocos că a străbătut un parcurs intelectual misterios.

Într-adevăr, o formă de proză modernă!

Dar nu doar despre acestea poate fi vorba, ne zâmbeşte din colţul său de dirijor general, autorul: ca să vedeţi şi voi cât de complicată este viaţa şi ce naivi sunt privitorii de pe margine! în parte a doua, pare a fi vorba despre o anchetă, desfăşurată cu răbdare pe alt palier, a unor sinucideri succesive ale locatarilor dintr-o garsonieră blestemată, prin cercetări complicate între aparenţe şi declaraţii, între teoriile diverse despre locurile fatale, adunate din multe cotloane întunecate ale lumii şi istoriei, longitudinal în timp şi spaţiu, dar cu cât ancheta e mai acutizată, cu atât rezultatul final e mai nebulos, parcă de nedezlegat, transmisibil şi altor generaţii.

E vorba de marile nelinişti ale unui suflet neîmpăcat cu sine. Bănuiesc că Emil Lungeanu se repovesteşte; un om complex, cum încearcă a se prezenta, care are nevoie de această eliberare prin scrisul confesiv, iar motivul anchetei fără sfârşit şi al unui roman căruia nu-i mai ajunge la capăt este tot un fel de desprindere de sine, prin lungi drumuri, pe care le străbate în labirintul sufletului său neliniştit.

Într-adevăr, un fel de proză singulară, colaje, intertextualitate, suspans şi sugestie - ca în poezia de cea mai bună factură, ceea ce, din proprie experienţă, recunosc că se transpune mult mai greu într-o proză poetică. De altfel, autorul citează şi câteva poezii reuşite, ca un fel de podoabă metaforică la romanul său prea încărcat, în care proiectează o lume halucinantă, de unde ar vrea să se elibereze, de aceea părerile exprimate deja de câţiva critici competenţi despre această carte sunt contradictorii. Argumentele se suprapun, mărturiile diferite ale martorilor nu corespund testelor de specialitate, nici nu se potrivesc unor cazuri similare. Un procedeu de a ne menţine mereu atenţia trează, de a ne antrena coparticipativ la anchetă, de a spera în dezlegarea unei argumentaţii care se învârte pe loc... Suntem atraşi într-un mod creativ, evident: dacă cititorul este capabil să alerge imaginativ cot la cot cu naratorul, care uneori se dedublează sau se retrage din cursă, lăsând procurii, în plin plan, cu argumentele lor juridice.

Te îndrepţi încântat spre sfârşitul cărţii, ca şi cum ai lua-o de la capăt şi cu presimţirea golului în care te învârti - adică de pe creasta cea mai înaltă a muntelui, de unde se ivesc izvoarele, până în prăpastia adâncă, unde zăreşti vârtejul ivit pe neaşteptate, ca semn al golului rotund al neputinţei, cu mijloacele care ne-ar fi fost la îndemână. Astfel te trezeşti deodată, ca dintr-un vis cu ochii deschişi, regretând că acest roman, de peste 360 de pagini, se sfârşit, fără a ne oferi dezlegarea dilemei principale - la fel ca în ciclurile unui an, după care nu avem altceva de făcut, decât să ne continuăm viaţa cu prima zi a anului următor.

Roman, eseu, filosofie, naraţiune iniţiatică, joc gratuit de cuvinte derutante sau ce ?

Felicitări Editurii Betta că a reuşit să publice o astfel de carte, cu mare ecou în sufletele celor avizaţi.

Şi, mai ales, felicitări unui scriitor atipic, eroic, ironic, complex! Am călătorit, alături de el, într-o altă lume, pe care ne-am străduit s-o resemnificăm.

Dar în ce fel ? Până unde ? Şi când ? Poate că la fel de complexă e viaţa - dacă ne străduim s-o privim prin toate nuanţele sale!

ION C. ŞTEFAN

VETERANII DE RĂZBOI ÎNCĂ ÎN VIAŢĂ – „DIAMANTELE“ NAŢIUNII ROMÂNE

Astăzi , 19 Noiembrie 2016, se împlinesc 74 de ani, de când , veteranul de astăzi , Gl.mr.(r) NIŢU MARIN STAN în vârstă de peste 95 de ani, a fost rănit în luptele grele de la Cotul Donului, şi internat în Spitalul de campanie din oraşului Kursk, unde a stat internat vreme de două săptămâni. Apoi, luptele continuă şi-l găsim în primăvara lui 1944, luptând pe frontul Iaşi – Chişinău , în zona Stânca Costeşti şi Nord de Castelul Roznovan. Acolo, este din nou rănit şi internat în Spitalul de campanie Iaşi. După spitalizare, îl găsim din nou pe front continuând lupta alături de camarazii săi pe frontul de vest, până-n Boemia şi Moravia – în Cehoslovacia. Revine în ţară – din Cehoslovacia pe jos, alături de alţi camarazi, în timp de vară, mâncaţi sau nemâncaţi, obosiţi mai mult sau mai puţin şi cu echipamentul de infanterist în spate... vreme de peste trei luni , apoi îl găsim participând la festivităţile dedicate Zilei de 23 August 1945 – la Arcul de Triumf. Erau obosiţi sufleteşte dar fericiţi c-au ajuns teferi acasă. Şi astăzi povesteşte şi trăieşte cu aceiaşi intensitate ziua de 19 Noiembrie 1942, când megafoanele ruseşti din linia întâi se adresau ostaşilor români: ,,Fraţi români, daţi-vă de partea Armatei Roşii ! Dacă România va continua lupta se va prăbuşi şi va avea aceiaşi soartă ca Germania.” Generalul NIŢU STAN, a spus şi repetă mereu tinerei generaţii, cuvintele de care trebuie să ţină cont orice ROMÂN : ,,Cine se gândeşte la trecut, acela are în vedere viitorul” sau ,,Cine vorbeşte de viitor nu are dreptul să uite trecutul”. ,,Glia strămoşească, trebuie apărată cu preţul vieţii”. Generaţiile de astăzi, cele viitoare nu trebuie să uite sacrificiile pe care le-au făcut bunicii şi străbunicii noştri, ci să-i asculte cu luare aminte, atâta timp cât mai sunt printre noi.

NUŞA CANTEMIR

Nimeni mai presus de lege

SERIAL

România aruncată la periferia politicii mondiale

DESPRE „POLITICA IOHANNISTĂ" ŞI IPOCRIZIA POLITICĂ ÎN ROMÂNIA

(urmare din numărul trecut)

Art. 103 din Constituţie, încălcat de preşedinte. Preşedintele României desemnează un candidat pentru funcţia de prim ministru în urma consultării partidului care are majoritatea absolută în „Parlament" (50+1) sau ... a partidelor reprezentate în Parlament. Preşedintele nu are calitatea de a nominaliza un prim ministru după voinţa sa

Tot Constituția, aşa bună sau rea cum vrea fiecare să o considere, dar pe care toți avem dreptul şi obligația de a o respecta, stabileşte şi cine este şi ce rol are Preşedintele țării, tocmai pentru a nu se ajunge la dezordini provocate de amestecul de atribuții. Astfel, în România, Preşedintele reprezintă statul român şi este garantul independenței naționale, a unității şi a integrității teritoriale a țării. De aici şi până a fi şi a acționa ca un jucător (în timp ce limitele sale sunt doar la a veghea la respectarea şi nu la încălcarea Constituției, şi la a juca rolul de mediator între puterile statului precum şi între stat şi societate) sau la a vorbi în numele poporului fără ca, în prealabil, să-l fi consultat este şi ar trebui să fie respectată o distanță uriaşă. Timp de zece ani fostul preşedinte Traian Băsescu a încălcat cum a vrut şi cum nu a vrut Constituția, aducând democrația în prag de haos de nu-şi mai revine şi nici nu dă semne de revenire nici acum după deja doi ani. Acum, deşi promisiunile erau că ne vom bucura de o „Românie a lucrului bine făcut", preşedintele Klaus Werner Johannis, nearuncând peste bord nimic din cele cu care Traian Băsescu a alterat Constituția, a introdus elemente noi de fariseism şi tendințe de mesianism fariseic. Actualul preşedinte vorbeşte permanent în numele poporului pe care-l confundă tot timpul cu propria sa voință. Actualul preşedinte, incapabil de empatii în introvertirea-i suverană, nu poate lucra decât cu partidul său, cu electoratul său, cu guvernul său, cu prim-ministrul său, cu oricine şi orice cu singura condiție să fie al său. Mai mult, domnia sa a început deja să se antepronunțe. Astfel, vorbind despre viitoarea configurație politică post-electorală, preşedintele Klaus Werner Iohannis a spus-o răspicat, în legătură cu viitorul prim-ministru, că: „eu (adică domnia sa mesianică) îmi impun pretențiile mele". Domnia sa, domnul Klaus Werner Iohannis, vorbeşte sentențios despre penali dar, după opinia mea neofită, habar n-are dacă acest cuvânt există, iar dacă mai nou există, ce tâlc are. Altfel nu ar vedea mereu paiul din ochiul „vrăjmaşului" şi nu ar sesiza şi bârna din ochiul său. Domniei sale îi scapă adevărul că dreptul de a candida, de a alege şi de a fi ales îl au toți cetățenii țării şi că numai cei pentru care există emisă o hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă de interzicere a acestor drepturi sunt opriți de la procesul electoral în totalitate sau parțial. Fiți, cu voia dumneavoastră, atenți la ce este scris în Constituția pe care domnul preşedinte este chemat prin atribuții să o apere şi asupra căreia să vegheze. Citez: „Nu au drept de vot debilii sau alienații mintali, puşi sub interdicție şi nici persoanele condamnate, prin hotărâre judecătorească definitivă, la pierderea drepturilor electorale". Şi tot Constituția, în materie de alegere sau numiri mai are două precizări. Mai întâi, găsim scris şi aflăm că, citez: „Funcțiile şi demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoane care au cetățenie română şi domiciliul în țară...", iar în al doilea rând, ca o altă speță, tot Constituția mai precizează, citez: „Nu pot face parte din partide politice judecătorii Curții Constituționale, avocații poporului, magistrații, membrii activi ai armatei, polițiştii şi alte categorii de funcționari publici stabilite prin lege organică". Şi asta este tot şi, mi se pare mie, şi complet şi pe înțelesul tuturor. Dar ce este cel mai de condamnat în comportarea actualului preşedinte al țării este faptul că, de fiecare dată, domnia sa se exclude pe sine din context. Dovedind completă ipocrizie, domnia sa uită sau nici măcar nu conştientizează că a participat la campania de alegere a celei mai înalte funcții în stat având dosare pe rol şi de al căror deznodământ nu putea avea atunci cunoştință. Şi chiar în funcția de preşedinte fiind, domnul Klaus Werner Iohannis a trebuit să se confrunte cu probleme personale rezolvate în bine sau în rău pentru domnia sa în justiție. Şi nu a încercat nimeni din oponenții săi politici să-i îngreuneze viața şi existența cu repetate invengtive. Este, în cele din urmă, o problemă de educație. Şi, tare mă tem că, mai este şi o țară ce provine din falsa concepție că cei ce provin de dincolo de munți fac parte dintr-o elită nerecunoscută, oricum superioară restului populației, restului României. (Am vrut să evit, dar iată că nu mă pot abține ca, măcar în paranteză, să spun că aerul acesta grofesc de superioritate, care a făcut ca decenii de-a rândul în istorie, populația românească dintr-un anume teritoriu, deşi majoritară, să nu beneficieze de drepturi cetățeneşti de care beneficiau din plin cruntele minorități, vremuri când cetățenii români, majoritari, nu aveau voie, spre exemplu, să se stabilească în oraşe!... se menține şi acum, iar în atitudinile domnului Klaus Werner Johannis se manifestă plenar). Şi, aerele de superioritate sunt atât de vizibile la actualul preşedinte încât, faptul că un întreg partid de tradiție nu le vede sau se face că nu le vede, aproape că-i dau dreptul să le manifeste şi să ne considere pe toți nişte oameni de categoria a doua, neegali şi de drept inferiori față de domnia sa şi de seminția-i proprie. Că totul nu este decât o blegoasă închipuire nu are cum să o conştientizeze atâta timp cât nici măcar reprezentanții partidelor ce nu se „bucură" de a fi ale domniei sale se jenează pudic să i le spună de la obraz. Sunt, în piață, multe discuții despre cine va fi viitorul prim-ministru. Păi cum să nu fie astfel de discuții din moment ce la fiecare apariție preşedintele, cel care constituțional, îl va desemna, tot vehiculează ideea cu „impunerea pretențiilor sale". Pentru asemenea oameni ar trebui, după proasta mea concepție, să se lase buna creştere la uşă şi să i se spună de la obraz ca pretențiile sale să şi le păstreze şi că, atâta timp cât este în funcția de preşedinte, este nu numai de bun simț, dar şi legal şi constituțional să păstreze nu numai aparențele, ci şi rigorile funcției. Faptul că preşedintele are dreptul constituțional de a desemna pe viitorul prim-ministru nu este doar un privilegiu. El este un rol în exercițiul de funcționare a democrației în care pretențiile personale nu trebuie să joace vreun rol. Pentru că rigorile constituționale sunt clare şi abaterile de la ele nu trebuie să rămână fără urmări. Preşedintele, spune Constituția, desemnează un candidat pentru funcția de prim ministru, în urma consultării partidului care are majoritate absolută rezultată din scrutin popular ori, dacă nu există o asemenea majoritate, a partidelor reprezentate în Parlament. Textul constituțional, aşa cum l-am prezentat aici, este un text clar pentru orice om de bun simț şi de bună credință. Că el i-a permis fostului preşedinte Traian Băsescu să-l interpreteze şi să-l răstălmăcească aşa cum şi-a dorit domnia sa este o altă poveste (de neam prost) pe care Curtea Constituțională, în celebra-i obediență, abia a reuşit să-l impună în spiritul de drept. Consultarea partidelor prevăzută în cuprinsul textului constituțional nu este doar un joc de imagine: stau de vorbă cu toții şi apoi fac după cum îmi dictează „pretențiile mele". Pentru că, potrivit alianțelor postelectorale (şi nu ante-electorale cum pretindea aiuritor Traian Băsescu şi fără obligativitatea unei înscrieri juridice pentru că jocul electoral şi voința populară vizează numai voința alegătorilor) pot respinge desemnările arbitrare care nu țin de voința majorității. Şi chiar pot conduce la alegeri anticipate care ar însemna cheltuieli suplimentare dintr-un buget național şi aşa destul de anemic şi cu rezultate mai „nefavorabile" „pretențiilor mele", întrucât se ştie că, de obicei, cei considerați abuzați (în acest caz partidul sau majoritatea postelectorală constituită) primeşte „caimacul". Prin tendințele sale grofeşti şi mesianice actualul preşedinte al României demonstrează cel puțin două lucruri: fie că este mai mitic decât toți miticii dâmbovițeni, fie că rigoarea nemțească nu este proprie şi alogenilor saşi. Ambele ipoteze îi sunt, să fim cinstiți cu noi înşi-ne, nefavorabile. Aşa că, domnule Klaus Werner Johannis, țineți-vă de „România lucrului bine făcut" pentru că nu v-a obligat nimeni să candidați pentru funcția de preşedinte, nici nu v-a obligat cineva să vă impuneți o deviză. În fapt, nu vă cerem decât să fiți în slujba cetățenilor României, în totalitatea lor şi să-i respectați. Dacă vi se pare că este greu, nu-i nici o problemă. Pentru că, se ştie, dragoste cu sila nu se face. Şi, nu uitați, mai există şi instituția demisiei, pentru a nu ajunge la aceea, mai ruşinoasă, dar constituțională...

VICTOR VERNESCU

DOI PRIETENI

Un beţiv, din lumea toată
(Care se numeşte Nae),
Ce fusese rupt odată
De nevasta-sa-n bătaie,
Auzind cum că nevasta
unui prieten i-a cârpit
Şi aceluia o palmă,
foarte mult s-a veselit...
Morala:
Râde ruptul de cârpit.

OMUL ŞI RAŢA

Unui om, săracul, într-o dimineaţă,
I-a murit o raţă,
Bietul om, de ciudă, tare s-a-ntristat
Când văzu că-i moartă cu adevărat;
Dar la scurtă vreme, în aceeaşi lună,
I-a murit şi soacra -- tot de moarte bună...
Morala:
Să nu pierzi nădejdea, orice-ar fi să fie --
După întristare, vine bucurie.

Fabule mici pentru oameni mari - G. Toparceanu

Când pleca odată la război un om
I-a strigat o cioară dintr-un vârf de pom:
-- Du-te la oştire, pentru ţară mori
Şi-ţi va da nevasta un copil din flori!
Omul,
Auzind aceasta, n-a mai vrut să plece,
Deci a fost la urma fiindc-a dezertat
Condamnat la moarte şi executat.
Morala:
Cine crede tot ce-i spui
Este vai de capul lui.

VĂDUVA ŞI PITICUL

Zice că demult, odată,
Un pitic s-a însurat
Cu o văduvă bogată
Ce fusese măritată
Cu un mare om de stat.
Şi-o fi dus ea, altădată, o viaţă mai tihnită, --
Dar la urmă şi piticul a făcut-o fericită...
Morala:
Cu munca şi cu răbdare,
Poţi face cât unul mare.

UMOR LA REFLECTOR

Într-un bar, intră un grup de scoţieni. Barmanul îi priveşte şi întreabă:

- De ce toţi sunteţi îmbrăcaţi în kilt-uri, numai unul în pantaloni?
- Ăsta în pantaloni este gay.

☺ ☺ ☺

Soţul şi soţia se ceartă de vreo 2 ore. Soţul, obosit, îi zice :

- Gata, fie cum zici tu, aşa vom face !
- Nu, e prea târziu, m-am răzgândit !

☺ ☺ ☺

O familie a găsit în cutia poştală două bilete la un concert şi o scrisoare: "Ghici de la cine?". Întorcându-se seara târziu de la concert şi-au găsit apartamentul gol, iar de dulap era agăţată o altă scrisoare cu conţinutul: "Ei, a-ţi ghicit?"

☺ ☺ ☺

Într-un articol de ziar: „Aseară pe autostrada şoferul Ionescu Ion, de meserie poliţist, s-a uitat cu o brichetă aprinsă în rezervorul maşinii, ca să vadă dacă mai are benzină. Mai avea!"...

☺ ☺ ☺

ATENŢIE!

Angajaţii care vin la muncă un pic mai târziu sunt rugaţi să meargă pe partea dreaptă a coridorului, ca să nu se ciocnească cu angajaţii care pleacă mai devreme!

☺ ☺ ☺

O tipă către un tip:

- Voi scrie deasupra patului meu că eşti un prost! Să ştie tot oraşul...

☺ ☺ ☺

Undeva la ţară... Bate cineva în geam noaptea pe la ora trei şi întreabă:

- Hei, n-ai văzut o turmă de boi?
- Da' ce? Ai rămas în urmă?

☺ ☺ ☺

POLIŢIA ÎN ACŢIUNE

Sancţiuni aplicate de poliţiştii rutieri

• Poliţiştii din cadrul Serviciului Rutier Argeş împreună cu poliţiştii din cadrul birourilor şi formaţiunilor rutiere orăşeneşti şi municipale au acţionat pe raza de competenţă, ocazie cu care au aplicat 160 de sancţiuni contravenţionale în valoare totală de 31.455 de lei, au reţinut în vederea suspendării dreptului de circulaţie 10 permise de conducere şi au retras 9 certificate de înmatriculare.

Activităţi de combatere a delictelor silvice

• Poliţiştii Secţiei de Poliţie Rurală Domneşti Argeş, l-au identificat pe Negru Ion, de 45 de ani, care transporta pe DJ - 731C, în comuna Domneşti, cantitatea totală de 22,66 mc lemn foc fag, fără a avea menţionată ora pe avizul de însoţire al materialului lemnos. Bărbatul a fost sancţionat contravenţional conform Legii nr.171/2010, cu amendă în valoare de 2000 de lei, iar cantitatea de material lemnos a fost confiscată şi predată Ocolului Silvic Domneşti. De asemenea, bărbatul a fost sancţionat contravenţional cu amendă în valoare de 1.125 de lei conform O.U.G. 195/2005 şi i-a fost reţinut certificatul de înmatriculare întrucât remorca cu care transporta materialul lemnos avea inspecţia tehnică periodică era expirată.

Poliţiştii au controlat localurile publice

• Poliţiştii Secţiei 1 Poliţie Piteşti au acţionat pe raza de competenţă, în zona barurilor şi discotecilor, pentru menţinerea unui climat de ordine şi siguranţă publică şi pentru prevenirea infracţiunilor. Cu această ocazie, poliţiştii au controlat 3 localuri publice şi au aplicat 11 sancţiuni contravenţionale în valoare de 11.000 de lei. Trei dintre sancţiuni au fost aplicate pentru nerespectarea Legii 333/2003 privind paza bunurilor, iar 8 au fost aplicate pentru nerespectarea legii 61/1991. Cu ocazia controalelor, la una dintre societăţile comerciale poliţiştii au constatat că nu era respectat planul de pază, la cea de-a doua au constatat că societatea nu a asigurat echipamentul specific agenţilor de pază iar la cea de-a treia societate agentul de pază nu şi-a îndeplinit atribuţiile de serviciu. În toate cele trei cazuri au fost aplicate sancţiuni contravenţionale conform Legii 333/2003. Totodată, la una dintre locaţiile controlate, au fost depistaţi 7 minori, toţi în vârstă de 17 ani, care consumau băuturi alcoolice. Aceştia au fost sancţionaţi contravenţional conform Legii 61/1991.

Pentru a preveni comiterea furturilor de biciclete, poliţiştii recomandă:

• Nu vă lăsaţi bicicleta neasigurată şi nesupravegheată. Furtul unei biciclete neasigurate se comite în timp foarte scurt.

• Folosiţi sisteme de asigurare a bicicletei cât mai solide, cu lacăt antifurt şi eventual, cu sistem de alarmare sonoră.

• Păstraţi actele de provenienţă ale bicicletei. În cazul în care vă va fi sustrasă, trebuie să le prezentaţi la poliţie şi vă ajută la recuperarea acesteia.

• Memoraţi însemne particulare ale bicicletei dumneavoastră (zgârieturi, lovituri, uzuri etc.). pentru a o putea recunoaşte.

• Nu vă lăsaţi în coşul bicicletei, diferite bunuri ori bagaje (genţi, serviete, portofele, telefoane mobile).

• În cazul în care sunteţi victima sau martorul unui furt, nu ezitaţi să anunţaţi Poliţia, apelând numărul unic de urgenţe 112.

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „JURNAL DE ARGEŞ“

Centrul Cultural Piteşti organizează Festivalul Naţional de Muzică Lăutească veche „Zavaidoc”

Primăria Municipiului Piteşti şi Consiliul Local, prin Centrul Cultural Piteşti, organizează pe 19 noiembrie, de la ora 18, la Centrul Multifuncțional Piteşti, Festivalul National de Muzică Lăutărească veche „Zavaidoc”. Evenimentul, aflat la a XI-a ediție va cuprinde preselecția, care se va desfăşura pe data de 19 noiembrie, de la ora 10, la Centrul Multifuncțional Piteşti, dar şi concursul, Gala Laureaților şi recitaluri extraordinare susținute de Constantin Lătăretu, Valentin Grigorescu şi Grupul Vocal Zavaidoc şi Ionel Tudorache.

A.V.

Ziarul „ANCHETA“

Primarii din ADI Molivişu - socati de situaţie

Vestea că în proiectul pârtiei de schi din Argeş au făcut afaceri cu o firmă suspectată de legături directe cu mafia italiană i-a luat prin surprindere şi pe primarii din Asociația de Dezvoltare Intercomunitară Molivişu. Edilii din Ci-căneşti şi Brădulet s-au declarat şocați de asemenea informații: Ion Ionescu, primar Cicăneşti: „Nu îi cunosc pe indivizii de la Infrasit. Tot ce ştiu despre ei este că din pricina acestei societăți nu s-a făcut stațiunea. Nu au fost serioşi. Dacă mai au şi alte probleme aşa cum susțineți dumneavoastră, eu sunt străin de aceste lucruri. întrebați pe Dârzan şi pe Bârlă, pentru că ei i-au adus aici, nu ştiu de unde. Pavel Bârlă ştie cel mai bine de unde i-a adunat. Sincer, pe mine nu mă interesează ce au făcut prin alte părți, pe mine mă interesează ce au făcut la noi”. Evlampie Alecu, primar Brăduleț: „Am auzit de problemele pe care le au cei de la Infrasit. Sincer, eu nu am niciun amestec în această situație. Eu i-am găsit aici. Acum sunt extrem de mirat când aud aceste lucruri, dar ce să mai, încă o dată s-a demonstrat că la noi în țară orice este posibil. Pentru mine este o situație fără precedent şi nu ştiu cum s-a ajuns aici şi nici cum au ajuns italienii la Molivişu”.

Ziarul „ARGEŞUL“

Ordinea pe buletinele de vot

Biroul Electoral Județean Argeş a stabilit, prin tragere la sorți, ordinea partidelor politice pe buletinele de vot pentru alegerile parlamentare. Vor fi patru partide pe o pagină din buletin. Iată ordinea pentru Camera Deputaților şi Senat: 1. UDMR: 2. PNL; 3. PSD; 4. ALDE; 5. USR (Uniunea Salvați România); 6. PSR (Partidul Socialist Român); 7. PMP; 8. PRM; 9. PRU (Partidul România Unită); 10. PER (Partidul Ecologist Român); 11. ANR (Alianța Noastră România). Aceste formațiuni politice vor fi urmate de minorități, iar pe ultimul loc va fi independentul Dănuț Dinu (pentru Camera Deputaților).

Claudiu DIȚA

Ziarul „OBIECTIV DE ARGEŞ“

S-a cerut amendarea Laurei Codruţa Kovesi la Curtea de Apel Piteşti

Magistrații de la Curtea de Apel Piteşti au stabilit un nou termen de judecată în procesul şefei DNA, Laura Codruța Kovesi pe data de 14 decembrie. Procesul de astăzi nu a decurs fără incidente, jurnalistul Răzvan Savaliuc cerând recuzarea completului de judecată pe motiv că a amânat pronunțarea asupra cererii sale de amendare a Laurei Codruța Kovesi pentru că nu ar fi depus probe la dosar în susținerea acuzațiilor pe care le-a formulat. Avocatul care reprezintă Antena 3 şi jurnaliştii din cadrul postului de televiziune au susținut cererea pe care Savaliuc a formulat-o la începutul şedinței de judecată. El a solicitat, în plus, revenirea asupra unei decizii a Curții de Apel Bucureşti, unde s-a judecat inițial dosarul, prin care cercetarea în cauză a fost declarată închisă. În motivarea cererii sale, avocatul a susținut că cercetarea nu poate fi considerată încheiată, întrucât probele depuse în numele clienților săi nu au fost luate în discuție.

Avocata şefei DNA cere respingerea cererii

În schimb, avocata Laurei Codruța Kovesi a cerut respingerea cererii, motivând că procesul trebuie să fie reluat din punctul în care se afla la Curtea de Apel Bucureşti, unde instanța dispusese încheierea cercetării şi deschiderea dezbaterii asupra fondului. Completul de doi judecători de la Curtea de Apel Piteşti a stabilit un nou termen pentru data de 14 decembrie, când urmează să se pronunțe asupra cererii lui Răzvan Savaliuc de amendare a şefei DNA. Instanța a anunțat totodată că a rămas în pronunțare în privința cererii referitoare la stabilirea etapei în care se află procesul. Curtea de Apel Piteşti a rămas în pronunțare şi în privința cererii lui Răzvan Savaliuc de recuzare a completului. Termenul de miercuri a fost al treilea după strămutarea dosarului de la Curtea de Apel Bucureşti la Curtea de Apel Piteşti, la primele două fiind dispusă amânarea cauzei pe motiv că nu toate părțile s-au putut prezenta la proces.

Alex Vlad

„ZIARUL DE MIOVENI“

Delegaţie din Elveţia, în vizită la Mioveni

În perioada 22-26 octombrie a.c, oraşul Mioveni a fost gazda unei delegații din Elveția, reprezentată de primarul oraşului Grand Saconnex, Laurent Jimaja şi preşedintele Asociației de Prietenie Grand Saconnex - Mioveni, Michel Pomatto. Oaspeții din Elveția vor avea în program mai multe vizite la cele mai importante instituții din Mioveni, dar şi la câteva obiective turistice şi culturale din Argeş, pre-cum Barajul Vidraru sau Mânăstrirea Curtea de Argeş. Această vizită de lucru a reprezentanților administrației din Grand Saconnex reprezintă preambulul unei noi donații care va consta în două autoutilitare pentru Detaşamentul de Pompieri din Mioveni. În anul 1989 cartierul Racovița s-a înfrățit cu acest oraş elvețian, iar primarul Catillaz a avut o contribuție importantă la extinderea legăturilor de colaborare între cele două comunități, motiv pentru care la începutul acestui an am inaugurat Baza Sportivă din cartierul Racovița – „Gabriel Catillaz”. Relațiile de înfrățire, constând în schimburi culturale între tinerii din Racovița şi Grand Saconnex, în stagii de formare şi schimburi de experiență în domeniul învățămân-tului şi culturii, au continuat în flecare an. De notat şi că prima rețea de apă din Racovița a fost realizată de elvețieni. Pe 22 mai 2002 întreg Mioveniul s-a înfrățit cu oraşul respectiv.

„BULETINUL BASCOVENILOR“

PRIMARUL GHEORGHE STANCU- MEMBRU AL CONSILIULUI MONDIAL AL UCLG

În perioada 12-15 octombrie, a avut loc la Bogota, capitala Republicii Columbia, cel de-al V-lea Congres UCLG, Summitul mondial al liderilor locali şi regionali ai Organizației Mondiale a Oraşelor şi Administrațiilor Locale (UCLG). La acest important eveniment, România a fost reprezentată de o delegație formată din 20 de primari, din care 4 din județul Argeş, printre aceştia numărându-se şi edilul comunei Bascov, Gheorghe Stancu.

Semnal pentru români

MÂNDRIA DE A FI SLUGĂ

Scriitorul Augustin Buzura - iese la atac

Cred că în nicio ţară din lume nu se vorbeşte mai mult decât la noi despre lege, legalitate, Constituţie şi tot ce ţine de justiţie, prin aceasta din urmă înţelegându-se doar D. N. A. Experienţa ne arată că numai ea este mai presus de lege, de Parlament, de Guvern, de oricine şi de orice, doar D. N. A. nu plăteşte pentru greşeli şi nu dă nimănui socoteală. Cei ce cunosc ori au trăit perioada de după război, a instalării şi a practicilor comunismului primitiv, vor spune ca şi mine, că am ajuns să retrăim cam tot ce ne-a fost dat să detestăm atunci, dar cu o şi mai mare greaţă. Bolnavilor de gargară pe marginea legilor, ar fi momentul să le amintim de Articolul 3 din Constituţia Republicii Socialiste România din 1986, în care se stipulează, pentru a elimina orice dubiu, că : „În Republica Socialistă România forţa politică conducătoare este Partidul Comunist Român.“ Dacă prin absurd s-ar acorda teoria cu practica şi s-ar înlocui, să zicem, procuratura cu Partidul Comunist, nu s-ar mira nimeni, cum nu s-a mirat nimeni când partide întregi au trecut peste noapte de la stânga la dreapta fără ca vreun membru, fie şi din greşeală, să se opună sau chiar să observe schimbarea. Şi, cum lesne se înţelege, toate se fac în numele interesului naţional, al imaginii României sau chiar al prestigiului României în Europa şi în lume, sintagme care, atât cât va dăinui biologic actuala clasă politică, ar trebui interzise, adică ferite de ridicolul în care au fost coborâte de casta prostimii cu ştaif. Oare mai avem o ţară a noastră ? ... Nu cumva suntem chiriaşii unui mall în faţa căruia se joacă demult o piesă tâmpită prin care ni se administrează subliminal altă istorie, alte valori şi credinţe încât am ajuns să nu mai ştim cine suntem ? ... Oamenii s-au resemnat atât de mult cu falsurile şi abuzurile de orice fel, încât a spune adevărul, a arăta cu degetul hoţia, impostura şi mârlănia au devenit acte de curaj. Iar a avea curaj este un pericol pentru o putere ai cărei piloni de susţinere au devenit frica, delaţiunea şi ignoranţa. Cineva, mai stăpân pe sine şi mai detaşat de metodele enoriaşilor lui Stalin, şi-a amintit de o glumă veche pe care, actualizând-o, vom spune că este despre procurori; voi încerca să o transcriu în aşa fel încât să nu lezez obrazele subţiri ale patriei. Se zice că un cetăţean fugea, odată, mâncând pământul, înspăimântat de o echipă specializată în a tăia o anumită glandă masculină supranumerară. Un cunoscut, văzându-l, îl întreabă ce are de fuge atât de disperat, dar aflând care era motivul fricii acestuia izbucneşte în râs : „Fugi degeaba, doar ştii că la tine nu-i cazul, ai şi tu două ca oricare alt bărbat !!!“ ... „Da, ai dreptate, atâta doar că ăştia mai întîi le taie şi abia pe urmă le numără !!!“ ... Aşa şi la noi, în ultima vreme: „Beciul Domnesc“ a devenit un loc în care se face „numărătoarea” după „tăiere”. Privită din spaţiul respectiv şi prin lentilele procurorilor, ţara însăşi este un „grup infracţional organizat“, deşi, dacă inversăm termenii, cred că n-am fi atât de departe de adevăr. Procurorii şi-au dovedit eficienţa în lupta politică. Alt stăpân, aceleaşi metode (... n.s. „La noi, numai curul se schimbă – limbile rămân aceleaşi !!!” ...). Ei înclină balanţa în Parlament, în Guvernul României, în viaţa socială. Puterea lor destructivă este uriaşă. Ei îi pot da şi îi vor da preşedintelui nu numai „guvernul său“, ci şi ţara sa, adică, mai pe româneşte, moşia sa. Oricum, din „Beciul Domnesc” nimeni nu iese nepătat şi nimeni nu-şi mai poate continua cariera. Sigur, mulţi şi-au meritat şederea pe acolo, dar peste ei şi peste milioanele furate s-a aşternut liniştea, căci fără acele hoţii, unele funcţii, chiar cele mai înalte, n-ar fi fost posibile. Inscripţia de la intrarea în „Infernul“ lui Dante ar fi destul de potrivită pentru rezervaţia pomenită, deşi „Infernul“ lui Băsescu şi al lui Iohannis merită o alta, cu specific naţional, care să ne oblige pe toţi să ne amintim de anii în care ne-am dovedit laşi, incapabili să ne merităm libertatea dobândită de alţii cu mult prea mult sânge. Câteva luni crezusem că domnul Klaus Iohannis s-a rătăcit pe drumul cel bun, dar s-a grăbit să nu ne lase prea mult timp pentru iluzii şi a optat pentru drumul cel mai bătut cu putinţă, al înaintaşului său, care i-a lăsat moştenire o echipă de oameni rodată, ascultătoare, dar cu vechi şi justificat abonament la „Beciul Domnesc”. Dacă aceştia au folosit bani necuraţi pentru a-i câştiga victoria în alegeri a lui Băsescu, au devenit ei cinstiţi şi curaţi în campania pentru alegerea actualului preşedinte? ... Cunoscători ai tuturor dedesubturilor, oameni cu o înaltă calificare la acest capitol, mai pot fi ei acuzaţi fără riscul de a zgudui tot lanţul de relaţii ? ... După ce vor rezolva cu P. S. D.-ul şi cu guvernul „nelegitim“, cum spune doamna Gorghiu şi papagalii ei, procurorii vor găsi alte priorităţi : Poate că unii nu sunt destul de blonzi sau de înalţi, de exemplu, poate că planul de arestări al „Europei civilizate“ va fi îndeplinit. Fără îndoială, există şi explicaţii logice ale cedării şi laşităţii generale în faţa ţuţărilor dictatorilor băştinaşi. Pe vremea Răposatului, orice ordin tâmpit, orice absurditate se justifica arătând cu degetul în sus: „Ăla“ şi „Aia“. Acum se bate cu degetul pe umăr, iar cei mai îndrăzneţi, „cunoscătorii“ „ştiu“ că voturile se numără în altă parte, că membrii unui obscur sinod diplomatic dau firmanele, iar haraciul este, de mai bine de un sfert de veac, ŢARA. Această ţară foarte bogată odinioară, care a rămas fără industrie, fără agricultură, fără bogăţiile subsolului şi fără forţa de muncă. Un mall cât hotarele ei, dar cu mulţi săraci, mai ales cu duhul, şi cu cele mai performante lichele care se mândresc cu statutul lor de supuşi umili şi credincioşi celor mai puternici decât ei şi al căror dispreţ nu-i supără, dimpotrivă. Pentru mulţi, acesta este şi o ciudată sursă de energie şi încredere. Ei au certitudinea că există atâta timp cât simt acest sentiment. Să dispreţuiască, dar atunci să mă dispreţuiască pe mine !!! ... Felul în care am pierdut toate cele mai înainte pomenite ar ocupa un loc de seamă în orice istorie a lichelismului naţional, dar şi a prostiei. Asediul brutal, imediat după ultimul război, dar şi după Revoluţie asupra valorilor naţionale şi a tradiţiilor ar ocupa un loc de cinste chiar şi într-o „Istorie universală a prostiei” !!! ... Măcelărirea cailor odată cu apariţia primelor tractoare este un alt exemplu, luat la întâmplare. Numirea în funcţii de răspundere a ignoranţilor şi taraţilor. „Spune-mi cum îi recunoşti / Dintre proşti pe cei mai proşti ?”, se întreba Arghezi. Astăzi, după nişte zeci de ani, am ajuns să fim din nou raiul diletanţilor, activiştilor, învârtiţilor şi veleitarilor care au infestat, incredibil de repede, apele curate ale Revoluţiei şi, fireşte, libertatea a îmbrăcat foarte repede uniforma lor. Explicaţii ? ... Nu ştim să apăram ceva ce, până nu demult, n-am avut niciodată. Moise şi-a ţinut poporul în pustie până au murit toţi cei care au fost robi în Egipt. La noi, cei ce au fost robi în comunism nu mai au importanţă, dar ne înspăimântă urmaşii lor pentru care libertatea nu are nici un înţeles. Trăiesc într-un spaţiu fără valori, fără istorie, fără credinţă şi cu dispreţ pentru cultură şi educaţie. Altfel, europeni, anticomunişti şi vegetarieni care nu concep viaţa fărăseminţe de cânepă. Vorbesc mai mult decât înţeleg şi, în comunicarea scrisă, pe facebook, desigur, folosesc pe î din i şi iubind diaspora pe care n-o cunosc îşi manifestă preţuirea pentru preşedinte. Alţii, din alte spaţii geografice şi spirituale merg în direcţia arătată de propria lor istorie şi civilizaţie, indiferent de dificultăţile de orice fel sau de sirenele care încearcă să-i atragă spre zări neaşteptate. Noi mergem pe drumul cel bun abia după ce le-am încercat pe toate celelalte. Mai există, ceea ce s-ar putea numi, „povara libertăţii”. Fromm dovedeşte că, pe lângă dorinţa înnăscută de libertate, există şi o dorinţă instinctivă de supunere. La autorităţi, la un conducător puternic, la diverse legi interioare ce ţin de convingeri, reguli cu care indivizii s-au născut etc. Poate fi la mijloc forţa energiei lor vitale sau o slăbiciune şi o neputinţă fundamentală, ba chiar şi conştiinţa insignifianţei. Fromm a găsit în „Fraţii Karamazov”, de Dostoievski, un foarte convingător exemplu de incapacitate de a suporta libertatea : „… nu are o nevoie mai arzătoare decât aceea de a găsi pe cineva căruia să-i poată ceda cât mai repede posibil acel dar al libertăţii cu care el, nenorocitul, s-a născut“. Tot într-un anumit tip de slăbiciune trebuie remarcată şi pulsiunea sadică, adică plăcerea de a provoca celuilalt sau celorlalţi durere. Cei interesaţi de viaţa politică înţeleg foarte bine această nevoie atât de manifestă. Învingătorul nu se mulţumeşte să aibă totul, ci are nevoie şi de suferinţa celor învinşi. La „Beciul Domnesc” stau nu numai hoţi şi învârtiţi, ci şi adversari, unii nevinovaţi. Alţii, terorizaţi de aceeaşi sete de sânge, îşi aşteaptă rândul la exterminare politică. Ţine aceasta de componenta sadică a învingătorului, despre care vorbeam, sau de un calcul rece, economic ? ... Mai există vreun român bogat care să conteze în vreun top cât de cât serios ? ... Dacă eşti bun pentru ţară, şi nu pentru dirijorii din umbră, există procurori pentru orice evadare din rând şi câte o cucoană care să te anunţe că eşti nelegitim. Dar la fel de trist, cel puţin la fel de trist, există şi o mulţime care nu ţine seama de ceea ce a primit, ce distanţe şi pierderi s-au recuperat, ci de ceea ce n-a primit încă. Motiv să se simtă mai confortabil în … CORUL ROBILOR.”

AUGUSTIN BUZURA

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 318 DIN 22 FEBRUARIE - 11 MARTIE 2016

Nimeni mai presus de lege

PSD şi siguranța promisiunilor electorale

„MAI MULȚI ROMÂNI ÎN CLASA DE MIJLOC ÎNSEAMNĂ O ROMÂNIE MAI PUTERNICĂ“

Preşedintele PSD, Liviu Dragnea, a lansat un program ambiţios pentru dezvoltarea României în umrătorii anii. PSD vrea să readucă prosperitatea în casele românilor pentru ca tinerii noştri să se poată întoarce în ţară.

„Prin aplicarea măsurilor PSD, 1,5 milioane de români vor avea venituri mai mari, locuri de muncă mai bine plătite şi vor intra în clasa de mijloc”

Reporter: Care va fi principalul obiectiv al viitoarei guvernării a PSD?

Liviu Dragnea: Obiectivul nostru este să avem mai mulți români în clasa de mijloc. Prin aplicarea măsurilor PSD, 1,5 milioane de români vor avea venituri mai mari, locuri de muncă mai bine plătite şi vor activa în clasa de mijloc. Fiecare cetățean şi fiecare familie care munceşte din greu trebuie să aibă şansa de a face parte din clasa mijlocie, adică să aibă o slujbă bine plătită, acces lao educație de top, servicii medicale de calitate şi banii pentru a-şi permite o vacanță pe an, în familie. PSD vrea să readucă româ-nia pe creştere şi să ridice nivelul de trai al românilor. Acesta este singurul mod prin care România poate fi mai puternică.

R: Actualul Guvern a anunţat că, în 2016, România va avea creştere economică. Oamenii însă nu simt acest lucru. Ce veţi face când veţi guverna românia?

L.D: PSD creează creştere economică nu doar în statistici şi rapoarte oficiale, ci şi în buzunarele românilor. Creşterea economică trebuie să se simtă în bugetul fiecărui român. România are o şansă reală să devină un membru prosper al Uniunii Europene, o țară în care fiecare familie să trăiască „visul european" aici, acasă. Avem un potențiar uriaş de a dezvolta economia în zona de IT, în agricultură, în industria manufacturieră, în industria auto sau alimentară. Această persectivă este încă îndepărtată. Sunt reguli în care sărăcia, accesul slab la educație şi sănătate fac ca viața româniolor să fie o luptă. Încă prea mulți români trăiesc de la o zi la alta, pentru că nu le ajunge salariul. Românii merită mai mult! Am arătat că ştim să guvernăm, că ştim să creştem România în perioada 2012-2015. De aceea, sunt convins să programul nostru de guvernare prezintă cele mai bune soluții pentru nevoile oamenilor.

R: Ce va face PSD pentru sprijinirea capitalului autohton?

L.D.: PSD are politici active pentru sprijinerea şi protejarea capitalului autohton. În loc să distribuie creşterea economică în buzunarele românilor, guvernul tehnocrat a dus-o în buzunarele marilor companii străine, care au primit ajutor de la stat şi contracte. Multe din aceste companii continuă să-şi plătească angajații cu salariul minim. Un nou guvern de tehnocrați după alegeri ar însemna patru ani pierduți pentru România. Ne uităm la ultimul an, care a fost unul pierdut din perspectiva ridicării nivelului de trai al românilor. Guvernul tehnocrat, incompetent şi lipsit de experiență, a fost un eşec: zero fonduri europene atrase, recolte pierdute pentru că fermierii au primit subvențiile cu 8 luni întârziere, prețul medicamentelor păstrat ridicat pentru a beneficia marile companii farmaceutice. Există soluții pentru toate aceste probleme dar este nevoie şi de voință pentru a le aplica.Pentru a sprijini dezvoltarea României am inclus în programul de guvernare şi Fondul Suveran de Dezvoltare şi Investiții, un proiect prin care vom direcționa capitalul companiilor de stat româneşti spre mari proiecte de infrastructură.

R: Ce veţi face pentru a opri migraţia românilor în ţările occidentale şi în special a tinerilor?

L.D.: PSD a reuşit să ridice România de fiecare dată. Guvernarea noastră a pregătit accesul României în Uniunea Europeană. Mai târziu, în guvernarea 2012-2015, am reuşit să readucem România pe creştere economică şi să creştem nivelul de trai al românilor. Salariile şi pensiile au crescut, România a ieşit din criza economică, spitale au fost redeschise, şcoli au fost modernizate. Cu lideri puternici şi cu experiență vom pune România pe creştere, pentru a fi mai influentă în arena internațională şi pentru ca tinerii şi generațiile care vin din urmă să rămână acasă şi să-şi construiască familiile şi viitorul aici. Dacă lucrăm împreună şi stopăm bătăliile politice fără sens, vom crea o clasă de mijloc care se bucură de un nivel de trai eu-ropean şi care rămâne în țară. Viata în România se va îmbunătăți, astfel încât şi cei care au plecat se vor gândi să se reîntoarcă acasă. Dacă îndrăznim să credem în România, atunci toate aceste lucruri vor deveni realitate.

PRELUAT DIN ZIARUL NAŢIONAL “ACUM”

Scopuri şi principii

SERIAL

CINE ESTE PRU – PARTIDUL ROMÂNIA UNITĂ?

Apariţia unui autentic partid devotat României – independenţei şi suveranităţii

CAPITOLUL I
DENUMIREA ŞI ÎNSEMNELE PARTIDULUI

Art. 1. Denumirea integrală a partidului este Partidul România Unită, iar denumirea prescurtată este PRU.

Art. 2. Partidul România Unită este persoană juridică de drept public şi îşi desfăşoară activitatea pe întreg teritoriul României, în conformitate cu dispoziţiile Constituţiei, ale Legii partidelor politice, precum şi prevederile prezentului Statut şi ale tuturor regulamentelor şi instrucţiunilor adoptate pe baza şi pe aplicarea acestuia.

Art. 3. Semnul permanent al Partidului România Unită este: cerc neîntrerupt, stilizat, de culoare albastră la exterior, alb la interior, cu înscris în partea superioară: „Partidul România Unită", cu octogon amplasat la începutul şi finalul scrisului; fundal albastru cu figura stilizată a unui bărbat matur cu plete şi mustaţă, purtând mantie prinsă în fibulă, acoperit pe cap cu o cuşmă cu pene prinse într-o broşă de format octogonal; în spatele acestuia este amplasată o hartă de culoare albă reprezentând spaţiul istoric românesc. Culorile folosite sunt alb şi albastru.

(2) Reprezentarea grafică, alb-negru şi color, a semnului permanent este parte integrantă a prezentului Statut (Anexa I).

(3) Semnul permanent este folosit ca sigiliu unic, ştampilă şi antet al documentelor oficiale, simbol al publicaţiilor partidului şi al materialelor propagandistice, în aranjamente grafice aprobate de Biroul Permanent Naţional.

(4) Semnul electoral al partidului este semnul permanent în varianta color şi poate fi modificat prin decizie a Consiliului Naţional în condiţiile legii.

Art. 4. Drapelul Partidului România Unită este semnul permanent în varianta color pe fundal alb (Anexa II).

Art. 5. Imnul Partidului România Unită este aprobat de Consiliul Naţional la propunerea Biroului Permanent Naţional.

Art. 6. Sediul central al Partidului România Unită este în Bucureşti, Bulevardul Alexandru Ioan Cuza, nr. 41, Sector 1.

(2) Adresa sediului central poate fi modificată prin decizia Biroului Permanent Naţional.

CAPITOLUL II
DEFINIRE, SCOP ŞI OBIECTIVE

Art. 7. Partidul România Unită este un partid modern, de orientare naţională, cu vocaţie democratică, care urmăreşte respectarea, promovarea şi apărarea valorilor tradiţionale şi a interesului naţional, integritatea teritorială, suveranitatea şi independenţa ţării.

(2) Partidul România Unită acţionează pentru respectarea Constituţiei, a pluralismului politic, a ordinii de drept şi a principiilor democraţiei constituţionale, pentru deplina libertate de exprimare a opiniilor şi credinţelor cetăţenilor, împotriva defăimării Ţării şi a Naţiunii, împotriva instigării la război de agresiune, ură naţională, rasială, de clasă sau religioasă, împotriva violenţei şi a manifestărilor obscene, contrare bunelor moravuri.

Art. 8. Partidul România Unită urmăreşte numai obiective politice.

Art. 9. Partidul România Unită are o doctrină politică proprie: Naţional-Democraţia, care se sprijină pe valorile civilizaţiei româneşti, cu temeiul ei spiritual creştin şi afirmă principiile democratice de organizare a societăţii. Naţional-Democraţia oferă suportul teoretic necesar societăţii moderne, prin sinteza unor conţinuturi de tradiţie culturală, socială, politică şi filozofică cu idei, teorii, forme de organizare şi moduri de acţiune practică ale căror eficienţă şi valoare sunt recunoscute azi în întreaga lume civilizată. Credinţa, legea, rânduiala, omenia, respectul muncii, spiritul comunitar, îngăduinţa fac parte din coordonatele fundamentale ale civilizaţiei româneşti tradiţionale, definitorii pentru constituţia naturală a Poporului Român.

(2) Partidul România Unită găseşte în această realitate fundamentul doctrinei sale naţional-democrate, la care se alătură raportarea la tendinţele de evoluţie a societăţii româneşti în contextul vieţii internaţionale. Naţional-Democaţia subliniază prioritatea dimensiunii spirituale a naţiunilor şi existenţa unei misiuni culturale a acestora care trebuie să se exercite prin intermediul cadrelor instituţionale moderne şi democratice. Partidul România Unită consideră că Poporul Român îşi va menţine, în noua eră ce se deschide, statutul său de protector al civilizaţiei creştine, de creator şi deţinător al unui excepţional patrimoniu spiritual, cultural şi material.

Art. 10. În conformitate cu Doctrina Naţional-Democrată, Partidul România Unită are următoarele principii programatice:

1. Justiţie socială;
2. Protecţionism economic;
3. Meritocraţie;
4. Eradicarea corupţiei;
5. Apărarea românismului şi a civilizaţiei creştine;
6. Combaterea extremismului de orice tip;
7. Reîntregirea teritoriului naţional

Art. 11. Activitatea internă a Partidului România Unită se bazează pe următoarele principii:

1. Libertatea de opinie a fiecărui membru;
2. Dreptul la iniţiativă politică în conformitate cu Regulamentele Interne;
3. Dialog permanent cu cetăţenii;
4. Asigurarea participării tuturor categoriilor socio-profesionale şi de vârstă în structurile de decizie ale partidului, potrivit Regulamentelor Interne;
5. Stimularea membriilor de partid să constituie forme asociative: asociaţii, federaţii, uniuni, cooperative etc., care susţin şi aderă la proiectele politice, economice, sociale şi culturale promovate de Partidul România Unită.

Art. 12. Partidul România Unită va adera la grupuri politice europene şi internaţionale, în conformitate cu Doctrina Naţional-Democrată şi cu Programul partidului, în interesul Naţiunii Române, prin hotărâre a Consiliului Naţional, la propunerea Biroului Permanent Naţional.

CAPITOLUL III
MEMBRII PARTIDULUI ROMÂNIA UNITĂ

Art. 13. Poate deveni membru al Partidului România Unită orice cetăţean român cu drept de vot, fără deosebire de naţionalitate, religie sau sex, care acceptă Statutul, Doctrina Naţional-Democrată şi Programul partidului şi acceptă plata cotizaţiei de membru.

Art. 14. Nu poate deveni membru al Partidului România Unită persoana care:

1. A fost condamnată penal pentru infracţiuni săvârşite cu intenţie, cu excepţia cazului în care a fost reabilitat;
2. Îi este interzisă, prin hotărâre judecătorească definitivă, exercitarea drepturilor politice sau cetăţeneşti;
3. A desfăşurat sau desfăşoară activităţi ostile României;
4. Suferă de afecţiuni psihice;
5. Promovează violenţa şi orice formă de extremism;
6. Este cercetat penal sau s-a dispus începerea urmăririi penale, pentru infracţiuni de corupţie.

Art. 15. Cetăţenii români cu domiciliul sau reşedinţa în străinătate pot deveni membri ai Partidului România Unită, în condiţiile stabilite prin Statut şi cu respectarea legislaţiei statului în care trăiesc.

(continuare în numărul viitor)

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 334 DIN 7-21 NOIEMBRIE 2016

Material exploziv

PROBLEMA TORȚIONARILOR DUPĂ 26 DE ANI DE LA REVOLUȚIE REPREZINTĂ O FALSĂ PROBLEMĂ POLITICĂ

În mijloacele media, cu precădere a televiziunilor, de o perioadă de timp, a fost pusă pe tapet problema torționarului, adică cel care a lucrat în serviciul poliției politice în perioada 31 decembrie 1947 și până la revoluție. Pentru a înțelege cititorul dezbaterea asupra celor care au servit dictatura comunistă, instaurată la 06 martie 1945, când, practic, România era guvernată doar prin directivele venite de la Moscova și puse în practică de conducătorii politici cominterniști. Că tortura practicată de torționari nu mai reprezintă o noutate în viața politică a Europei, încă de pe timpul formării statelor după anul 1100-1200 când ne parvin unele informații. Tortura a fost practicată de țări acum super civilizate precum: Anglia, Franța, Italia, ș.a. Amintim în acest sensmodul barbar în care s-au civilizat englezii când orice faptă antisocială era pedepsită "LA GALERE", sau în insule pustii în mijlocul oceanelor unde nimeni nu avea cunoștință de viața individului. Tortura a fost practicată cu succes încă de pe timpul inchiziției ca metodă de creștinare, materializată cel mai concludent prin arderea pe rug a celei mai importante personalității ale astrofizicii, Giordano Bruno. Revoluția Franceză, ceva asemănător cu ceea ce s-a întâmplat la noi în 1945-1965 când, prin executarea ordinelor servciiilor secrete și a lui Stalin, pentru a-și atinge scopul de dominare, s-a desfășurat cea mai groaznică teroare împotriva ființei umane, cu precădere după alegerile din noiembrie 1946. La acestea, au câștigat blocul partidelor sprijinite de Moscova, sub semnul "Soarele". După această activiatte politică a urmat ceva asemănător inchiziției, numai sub o formă mai umană când așa zisul delicvent era omorât cu acte făcute de judecători sau medici. În acest context, după război, au fost omorâți, după o judecată sumară, de către puterea sovietică instaurată în România, floarea conducerii armatei române și a clasei politice în frunte cu mareșalul Ion Antonescu și fratele său Mihai Antonescu. De la început trebuie precizat faptul că din interiorul țării au pornit prin aprobare tacită, aceste masacre asupra ființei umane.

Înțelegerea de la Ialta și efectele catastrofale asupra ceea ce se vor petrece după 06 martie 1945

Pentru generația mai tânără care nici nu prea mai citește istoria, fiind preocupată mai mult de sex și viață de noapte, amintim acest act juridic semnat între conducătorii învingători ai războiului, acestea fiind: SUA și Moscova, principalii învingători și Anglia și Franța fiind ca un fel de țârcovnici sprijinitori ai politicii americane de după război. Prin această înțelegere s-au trasat de către conducătorul sovietic Stalin și conducătorul american Rosvelt, o înțelegere care fiecare, în secret, s-au străduit să o încalce, conform intereselor lor. Halca cea mai mare a fost luată de Stalin care, prin puterea militară căpătată până la 09 mai 1945, putea să continue înaintarea până la Londra și să câștige întreaga influență asupra Europei. Probabil că aceasta a fost cea mai mare greșeală a lui Stalin, când s-a oprit pe Elba, graniță la care și obosita armată americană s-a oprit. Urmare, Stalin a trasat sferile de influență, cu precădere asupra Europei, dictând tot ce se poate face pentru ca țările intrate sub influența sovietică ajunse până la a împărți Germania în două, ba chiar în aptru, pentru că, de cealaltă parte a zidului Berlinului exista și o vagă influență a Franței îngenuncheată de germani dar și a Angliei bombardată de rachetele V1 viitoarele vehicule spațiale ale viitorului. A existat imediat o confruntare surdă între americani și ruși, în ceea ce privește influența asupra Greciei, ca o bază militară navală absolut necesară armatei americane. În acest context, s-a inițiat războiul civil între o parte din grecii sprijiniți de americani și o altă aprte dintre greci sprijiniți de sovietici. Războiul civil din Grecia a durat câțiva ani buni, iar trupele loiale sovieticilor, conduse de Nicos Beloianis, ca om al Moscovei și al Partidului Comunist Grec, a fost învins, iar resturile combatanților au emigrat într-o serie de țări comuniste precum România, URSS, Polonia, Bulgaria. Timp de câțiva ani buni, în Grecia a avut loc un genocid, pentru că într-un război civil nu poate fi aplicată nici legea militară de război, nici legea civilă. În Grecia a fost care pe care. S-au omorât fiecare după cum aveau interesele celor două puteri. Același lucru s-a întâmplat și la noi, când, o mică parte a armatei române, loială monarhiei și implicit, intereselor Americii și Angliei, după terminarea războiului nemulțumiți, și-au continuat activitatea militară împotriva armatei sovietice. Unii conducători militari și chiar unii cetățeni civili s-au refugiat în munți, așteptând ajutorul militar american care nu a mai venit niciodată. Între timp, la data de 02.06.1947, cu câteva luni înainte de abdicarea Regelui Mihai, de la Moscova a fost primită în România, dar și a celorlalte state intrate sub influența sovietică, faimoasa directivă a NCVD-ului, organul de suprimare fizică și intelectuală a oricărui cetățean care se opunea chiar și prin simple afirmații la politica sovietică implementată în toate țările, conform Tratatului de la Ialta. în acest scop, pentru a înțelege scopul materialului privind pe torționarii din România, publicăm câteva articole din această directivă strict secret, care a contribuit esențial la actele de tortură și chiar de genocid săvârșite de unii conducători ai siguranței naționale ale României de unii conducători ai penitenciarelor de sinistre nume, dar și dejustiția oarbă prin care, judecători și procurori s-au pus în slujba intereselor sovietice. Oare pe acești judecători și procurori care au instrumentat cauzele penale în baza legii tribunalelor miliatre nu trebuie să îi tragă cineva și pe ei la răspundere? Oare de ce să-l tragem la răspundere doar pe torționarul care a condus penitenciare sau a sigurat paza deținuților care avea doar vina de a nu fi de acord cu ideile venite de la Moscova? Ne punem, de asemeni, întrebarea firească dacă conducătorii americani, englezi, francezi, nu aveau cunoștință de ce se întâmplă în România, că doar erau aliați cu rușii? Nu cumva conducătorii americani ai acestor ani au manifestat fapta penală de ascundere a faptelor prin omisiune? Noi credem că da. Sigur că, nu este nici o scuză asupra faptelor abominabile săvârșite de unii conducători și paznici din închisorile comuniste ale acelor vremuri. Numai că, la fenomenul torturii pe care unii tineri din televiziunile centrale nu le cerecteză cel puțin jurnalistic la modul corect, ținând cont de conjunctura politică de după război, până când, tot un conducător comunist, Gheorghiu Dej și Partidul Comunist din România a reușit să scoată afară din România armata roșie. Acest fapt a condus la schimbarea regimului de detenție și condamnare a celor care s-au opus Guvernului Sovietic și nu Guvernului Român care era obedient total lui Stalin. După câțiva ani de la moartea lui Stalin, din 1953, la începutul anilor 1962-1964, s-a produs amnistia generală a celor condamnați în închisori, unii din ei chiar reluându-și activitatea intelectuală. De aceea, publicăm directiva respectivă, iar pentru înțelegerea deplină, atragem atenția asupra punctului 3."Se va accelera lichidarea cetățenilor". Deci rețineți bine, directiva spunea clar, lichidarea cetățenilor. Dacă justiția actuală nu va avea la bază conținutul directivei, nu va face o judecată corectă fenomenului torționarilor, ca de altfel și la fenomenul colaboratorilor și așa –zișilor turnători. Deci, la baza societății create după 06 martie 1945, a stat fenomenul de obediență totală față de statul sovietic și politica sa de sovietizare a națiunilor căzute sub influența lor. Spre regretul unor oameni destul de mulți în prezent, aceste măsuri de "sovietizare", se întâmplă în prezent și asupra României. În prezent România nu mai are conducători, cum ar fi Guvernul sau Președinția, ei nefăcând altceva decât să respecte cu obediență directivele și indicațiile date prin ordine politice de la Bruxelles, prin comisarii europeni și consiliul Europei, cu brațul lor economic, FMI, Banca Europenă și Banca Mondială, toate fiind în slujba marii finanțe mondiale, având dorința de conducere a lumii.

Directiva specială pentru sovietizarea statelor – Moscova 02.06.1947 – Indicația NK/003/47

STRICT SECRET

3. Se va accelera lichidarea cetățenilor care întrețin legături, neinițiate de către noi, cu Partidul Comunist, Partidul Socialist, cu Organizația Tineretului Comunist, ori cu Armata și alte asociații.

9. Se va urmări ca funcționarii de stat (exclusiv organele de securitate și industria minelor) să aibă retribuții mici. Aceasta se referă îndeosebi la sfera sănătății, justiției, culturii, respectiv la cei care dețin funcții de conducere.

13. Politica față de mica gospodărire țărănească urmează acest curs pentru aface gospodăria particulară nerentabilă. După aceea, trebuie începută colectivizarea. În cazul în care ar interveni o rezistență mai mare, trebuie redusă împărțirea mijloacelor de producție, concomitent cu creșterea obligațiilor de predare a cotelor. Dacă nu se ajunge la rezultatul scontat, trebuie organizat ca agricultura să nu poată asigura aprovizionarea cu alimente a țării, astfel ca necesarul să trebuiască acoperit din import.

17. Sindicatele nu au dreptul să se împotrivească conducerii. Sindicatele trebuie să fie ocupate cu alte probleme, ca de exemplu: organizarea odihnei în concediu, discutarea cererilor de pensii și împrumuturi, programe culturale și distractive, organizarea de excursii, repartizarea mărfurilor deficitare, justificarea unor puncte de vedere și decizii ale conducerii politice.

18. Trebuie organizat ca numai acei conducători să fie avansați, care execută impecabil problemele cu care au fost însărcinați și care nu le analizează depășind cadrul activității lor.

35. Din școlile elementare, de specialitate, dar mai ales licee și facultăți trebuie înlăturați profesorii care se bucură de popularitate. Locurile lor trebuie să fie ocupate de oameni numiți. Să se analizeze diferențele dintre materii, să fie redusă cantitatea de material documentar, iar la licee să se oprească predarea limbilor latină și greacă veche, a filozofiei generale, a logicii și geneticii. Cu ocazia predării istoriei, nu trebuie amintit care dintre domnitori a servit sau a vrut să servească binele țării, ci trebuie arătă doar mișelia regilor și lupta poporului asuprit. În școlile de specialitate trebuie introdusă specialitatea îngustă.

40. Atenție ca reprezentanții opoziției politice să fie închiși. Să se prelucreze acei opozanți care se bucură de stima populației băștinașe. Înainte ca ei să se întipărească în conștiința maselor, trebuie lichidați prin așa-numite întâmplări neprevăzute sau închiși sub acuzație de crimă de drept comun.

41. Trebuie împiedicată reabilitarea celor condamnați în procese politice. Dacă această reabilitare devine inevitabilă, se admite doar cu condiția ca acel caz să fie considerat o greșeală judecătorească; nu va avea loc reluare procesului, respectiv pricinuitorii judecății greșite nu vor fi convocați.

**** Preluat din Cartea Document a lui Vladimir Alexe, „Candidatul Manciurian", anul 2000***

(continuare în numărul viitor)

Dumitru CÂRCENI

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 318 DIN 22 FEBRUARIE - 11 MARTIE 2016

Adio Năică al nostru

PREA GRĂBIT PENTRU A INTRA ÎN ISTORIE! ADIO ADEVĂRATULUI DOMNEŞTEAN

Plin de viață, optimist, ieşit din comun, înțelept, respectuos şi cu multă iubire pentru oamenii satului său drag, Nicolae Smădu s-a stins prea devreme pentru noi toți. Colectivul Primăriei Domneşti, acolo unde pentru fiecare dintre noi era un exemplu de dăruire şi devotament rămâne cu un gol imens pe care nimeni, niciodată nu îl va putea umple. El va rămâne de-a pururi în inimile noastre prietenul, colegul, sfătuitorul, sprijinul, dătătorul de voie bună şi optimism. A preluat destinele comunității din Domneşti într-un moment când răbdarea oamenilor pentru împlinirea unui strop de civilizație se pierduse. A moştenit un proiect care avea să absoarbă multe resurse. Însă, primarul NICOLAE SMĂDU cu optimism şi înțelepciunea sa a reuşit să de-a speranță oamenilor, să încheie proiectul, despre care predecesorul său îi spunea „Nae, am legat o piatră de moară de gâtul tău!", şi cel mai important să pună, astfel, pe făgaşul său firesc procesul de modernizare al comunei.Însă ce-a mai mare moştenire pe care Primarul Nicolae Smădu o lasă oamenilor săi dragi din Domneşti este standardul de bun gust şi împlinirile pe care le-a dovedit şi realizat în comunitate. Nicolae Smădu va fi de-a pururi un exemplu, un munte pe care ce-i ce-l vor urma trebuie să-l urce.Prieten drag, mi-ai promis că „vom intra în istorie", te-ai grăbit să-ți împlineşti dorința aşa cum erai nerăbdător să le faci pe toate. Dar chiar dacă astăzi suntem impietriți de durere, noi, cei cu care ai impărtăşit bucuriile şi necazurile acestor ultimi ani îți promitem că vom MERGE ÎNAINTE, aşa cum îți plăcea să spui pentru a ne îmbărbăta când plini de pesimism speranța ne părăsea.Dumnezeu să întărească sufletele familiei îndurerate, ale tuturor prietenilor, apropiaților, colaboratorilor, ale celor dragi pentru că Nae Smădu a fost un iubitor de viață, de bine, de oameni, pentru că Nae Smădu a fost iubit. Dumnezeu să te aibă în pază, prieten drag!

ION - GABRIEL ZĂVOIANU, VICEPRIMAR COMUNA DOMNEŞTI

ASOCIAȚIA PRIMARILOR ARGEŞENI DEPLÂNG PIEREDEREA NAȚIONALISTULUI PRIMAR NICOLAE SMÂDU – PRIMARUL COMUNEI DOMNEŞTI DE ARGEŞ ŞI TRANSMITE FAMILIEI ŞI LOCUITORILOR COMUNEI DOMNEŞTI SINCERE CONDOLEANȚE.

PREŞEDINTELE ASOCIAŢIEI - DUMITRU BOŢILĂ